

GROOVE

Nummer 6 • 2007 Sveriges största musiktidning

Timo Räisänen

Interpol

Recoil

The Drones

Radio LXMBRG

Nile The Dora Steins

Oh No Ono **Populärmusik**

Jonas Molinder Heko

Sanctuary In Blasphemy

Queens of the Stone Age

22

Paris • The Gossip • Timo Räisänen • The Scaramanga Six • Nile • Sonic Syndicate
Prenumeranter får
Unik CD

NUCLEAR BLAST TOP 20 SUMMER 2007

20 TOP ALBUMS BETWEEN 01.06.07 - 31.08.07 FOR MIDPRICE!

AMORPHIS
Eclipse

ANTHRAX
The Greater of Two Evils + 4 bonus tracks

CLAWFINGER
Hate Yourself With Style

COMMUNIC
Waves of Visual Decay (in D-card)

DEATHSTARS
Synthetic Generation

DEATHSTARS
Termination Bliss

DIMMU BORGIR
Death Cult Armageddon

EDGUY
Rocket Ride

HAMMERFALL
Chapter V: Unbent, Unbowed...

HAMMERFALL
Crimson Thunder

IMMORTAL
Sons Of Northern Darkness

IN FLAMES
Colony

IN FLAMES
Come Clarity (1+12 track DVD)

MENDEED
This War Will Last Forever (in D-Card)

PRIMAL FEAR
Seven Seals + 2 bonus tracks

RAGE
Speak Of The Dead

SCAR SYMMETRY
Pitch Black Progress (in D-Card)

SOILWORK
Stabbing The Drama

THREAT SIGNAL
Under Reprisal (in D-Card)

VOIVOD
Katorz

"I WON'T HESITATE TO CALL
"AMARANTH" ONE OF THE BEST ROCK TUNES OF THE YEAR."

OKEJ(S) / ANNA EKLUND

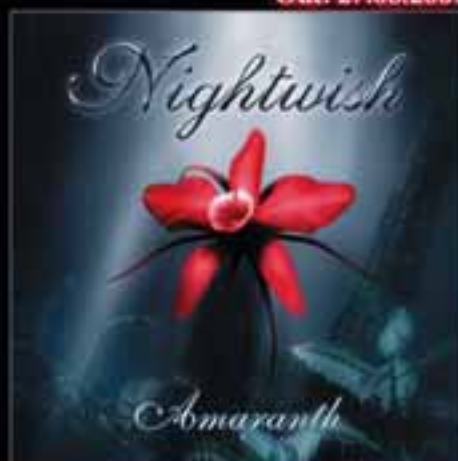

"AMARANTH" is the amazing new single of the upcoming full length record "DARK PASSION PLAY" (OUT: 01.10.2007)!

Feat. new vocalist Anette Olzon!

available in these formats:

Out: 27.08.2007

CDS
containing
EXCLUSIVE BONUS TRACK!

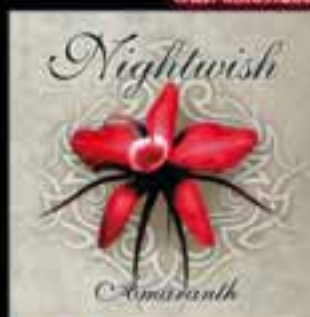
Tracklist:
01. Amaranth
02. Reach (Amaranth demo version)
03. Eva (orchestral version)
04. While Your Lips Are Still Red
(Theme from the movie "Lickas")
(EXCLUSIVE BONUS TRACK!)

**MLP 12" PIC
Gatefold**

Tracklist:
Side A
01. Amaranth
02. Reach (Amaranth demo version)
03. Eva (orchestral version)

Side B
04. While Your Lips Are Still Red
(Theme from the movie "Lickas")
(EXCLUSIVE BONUS TRACK!)
02. Amaranth (orchestral version)
03. Eva (demo version)

Out: 03.09.2007

2CDS - Digisleeve

Tracklist:
CD 1:
01. Amaranth
02. Reach (Amaranth demo version)
03. Eva (orchestral version)
04. While Your Lips Are Still Red
(Theme from the movie "Lickas")
(EXCLUSIVE BONUS TRACK!)

CD 2:
01. Amaranth
02. Amaranth (orchestral version)
03. Eva (demo version)

Out: 27.08.2007

Amaranth - Digital Only Single

Tracklist:
01. Amaranth
02. Reach (Amaranth demo version)
03. Eva (orchestral version)

Out: 03.09.2007

DVD SINGLE

Tracklist:
- Amaranth - music (1.1 & 2.4 sound)
- Making of Amaranth music clip
- While Your Lips Are Still Red - music clip
(Theme from the movie "Lickas")
- Audio part incl. 4 songs!

"THIS IS WITHOUT A DOUBT ONE OF THE ALBUMS OF THE YEAR!"

ROCK TRIBUNE (DE)

"THIS ALBUM HAS EVERYTHING TO BECOME A CLASSIC AND A MILE-
STONE FOR THE GENRE - OPENING DOORS TO A WHOLE NEW AUDIENCE!"

KAREL GOVAERT / MINDVIEW (BE)

EPICA

The Divine Conspiracy

AVAILABLE IN 4 FORMATS:
LIMITED DELUXE DOUBLE CD (2 CDS),
(INCL. 2 BONUS TRACKS, VIDEO & DOCUMENTARY)
DIGIPAK CD, STANDARD CD OR 2LP PIC GATEFOLD!

Out: 10.09.2007

EPICA - "NEVER ENOUGH"! THE 3 TRACK DIGITAL ONLY SINGLE

OUT: 10.08.07 INCL.: 01. NEVER ENOUGH (EHT), 02. CHAMING THE DRAGON (EHT)
03. SAFEGUARD TO PARADISE (PIANO VERSION)
- EXCLUSIVE DIGITAL ONLY SINGLE BONUS TRACK

7 Oh No Ono

7 Tre frågor till **Joey Castillo, QotSA**

7 Vykort från Malmö

8 Nile

8 Förlåt, vad sa du?

9 Recoil

10 Blågult guld

Populärmusik

Jonas Molinder

Heko

Sanctuary In Blasphemy

The Dora Steins

13 Interpol

15 The Drones

15 Radio LXMBRG

16 Timo Räisänen

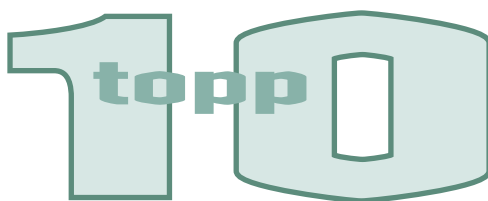
20 Recensioner

Skivor

Egenproducerat

DVD

31 Groove CD 6 • 2007

enligt Roger Bengtsson, rb@groove.se

- Knig Disk**
Sällan har så många utgåvor varit så snygga som från detta bolag. Dessutom är musiken precis så härligt knepig som man kan tänka sig.
- Frizon-festivalen**
Med både Woven Hand och Verra Cruz på spel-listan ser det lovande ut.
- Bad Religion New Maps of Hell** (skiva)
Kungarna av punk är fortfarande kungar i min värld.
- Stranded och Marooned** (böcker)
När musikjournalister berättar om den skiva de skulle plockat med till en öde ö låter man inte bli att läsa.
- Gorefest Revolt** (låt)
Dödsmetall är ännu inte död.
- Mavis Staples In the Mississippi River** (låt)
Gamla tanter hör till undantagen i skivhyllan men ibland är de oemotståndliga.
- Rick Wakeman**
Hur mycket skivor som helst att samla på. Ni har väl inte missat hans 59:e soloskiva?
- Pig Destroyer Phantom Limb** (skiva)
Årets galnaste grindcore är det ultimata sound-tracket till sommardopp.
- Drottmar**
Den vårspejning jag bevistade har alltmör ihåg-kommit som bland det kraftfullaste i konsertväg på bra länge. Ett minne att leva gott på.
- Voivod Forgotten in Space** (låt)
Allt var inte bättre förr men thrashen var det definitivt.

Omslag
Johannes Giotas

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg G.B.,
per@groove.se, 0735-43 59 66

Groovearbetare
Therese Ahlberg
Mats Almegård
Roger Bengtsson
Mathilda Dahlgren
Nina Einarsson
Johannes Giotas
Torbjörn Hallgren
Linda Hansson
Erik Hjortek
Andreas Häggström
Sara Jansson
Robert Lagerström
Johan Lothsson
Sanna Posti Sjöman
Emma Rastbäck
Thomas Rödin
Magnus Sjöberg
Mathias Skeppstedt
Christian Thunarf

Praktikant
Anna Plaza

För icke beställt material ansvaras ej.
Citera oss gärna, men ange då källa.

Tryck Kungsbacka Graphic
ISSN 1401-7091

Groove görs i samarbete med:

Svensk pop mår utmärkt

För alla er som trodde att musiken, på grund av den eventuellt olagliga nedladdningen, stod med ett ben i graven – tänk igen! På sistone har det verkligen haglat in utmärkta svenska plat-tor varje vecka, verkar som att musiker och deras alster har tagit sig upp till nästa nivå. Jag tänker i första hand på Moneybrother, Super-sci, Timo Räisänen, La Masa, Pg.lost, Kultira-tion, Mixtapes & Cellmates, Million Stylez, Taken By Trees, Entombed och Radio LXM-BRG. Puh! Överflödets förbannelse is a bitch!

Och med en dåres envishet fortsätter vi på Groove att presentera nya svenska artister – nästa generation storsjärnor – antingen under rubriken "Blågult guld" (se sidan 10-11), vår eminenta prenumrant-CD (se sidan 31) eller i samarbete med Coca-Cola, iTunes och EMA-Telstar i projektet Takeoff. För det finns ju så otroligt mycket bra musik därute, det gäller bara att hitta rätt.

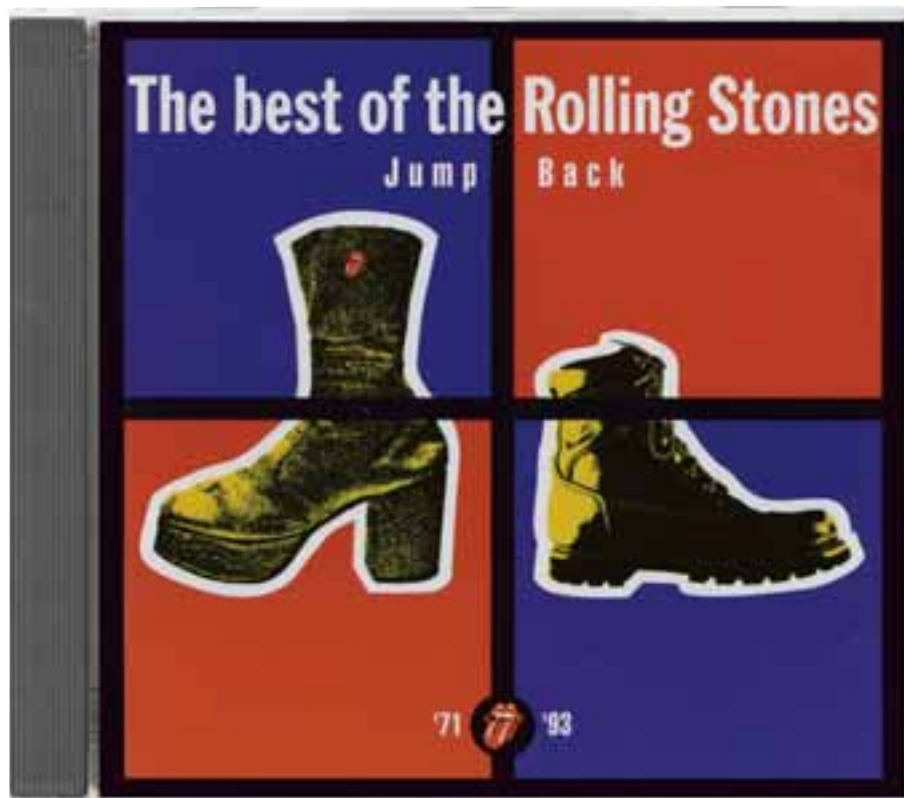
Det är något vi gjort i drygt tolv år nu. Vi har följt artister som bob hund, Marit Berg-man, Weeping Willows, In Flames, Broder Daniel, The Latin Kings, Kent, Håkan Hell-ström, Robyn, The Soundtrack of Our Lives, Timbuktu, Mando Diao, The Knife, Eskobar och Petter från deras första steg i branschen – och det är fortfarande superkul att leta talanger! Därför har vi massvis av idéer och projekt aktuella inför vintern som vi hoppas att ni, våra läsare, följer med oss på.

Svensk musik regerar!

Gary Landström, gary@groove.se

Just nu på Åhléns!
Välkommen in.

The Best Of Rolling Stones "Jump Back" 129:-

Grym Samling!

Innehåller bl.a. hitsen "Brown Sugar", "Start Me Up", "Harlem Shuffle" m.fl.

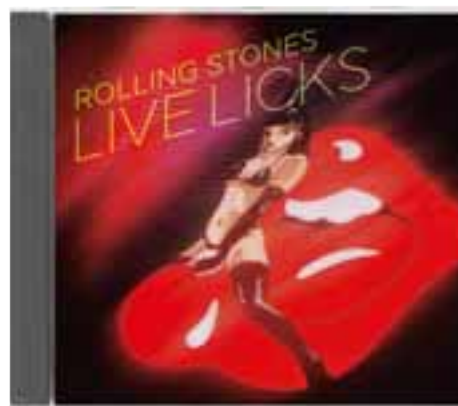
Rolling Stones
"Exile On Main Street" 99:-

Rolling Stones
"Sticky Fingers" 99:-

Rolling Stones
"Live Licks" Dubbel-CD 99:-

PS. Vi har även solglasögon från 99:-

NEW ALBUM
"GRADUATION"
OUT SEP 12TH

ROCA FELLA
www.rocafella.com

www.rocafella.com

UNIVERSAL
UNIVERSAL MUSIC AB

www.kanyewest.com

Simon Birk

Vi sitter i backstage i baren på Hultsfredsfestivalen och pratar om Myspace. Basisten Nis Svoldgaard tycker att Myspace försöker vara den här personliga kreddiga sidan medan den egentligen är det mest opersonliga och tråkiga som finns. En full medlem från ett mindre känt svenskt band trycker sig förbi och håller halva sin öl över Nis, som bara skakar på huvudet.

Vad kommer ert bandnamn ifrån?

– Vi ville heta något med Oh No och sen nånting, så att vi stack ut lite. Sen kom Kristian [Olsen, keyboard] på Oh No Oh No, och det lät bra, så började vi leka lite med stavningen. Men det är inte så att vi hatar Yoko, vi hoppas att hon inte tar det så allvarligt.

Oh No Ono är ett popband från danska Århus som försöker korsa David Bowie och Talking Heads med Devo. Det är väldigt dansant och renproducerat.

– Alltihop kommer från att vara uttråkade. Vi var uttråkade på musiken som spelades på radion, på konserter vi gick på. Vi ville göra något annat, ta hela prylen åt ett annat håll, säger sångaren Malthe Fischer.

Båda sitter med stora omoderna solglasögon i regndiset och är ganska svårpratade. De håller mest med, nickar och ger korta svar. De andra medlemmarna i bandet finns hela tiden i bakgrunden och SMS:ar, köper öl och klättrar över bord. Oh No Onos debutplatta *Keeping Warm in a Cold Country* släpps i september och jag frågar om tankarna bakom den.

– Vi skrev hela plattan i ett musikprogram på datorn, sen var vi tvungna att lära oss låtarna på våra instrument. Så skivan tog lång tid att göra eftersom vi var tvungna att byta ut varje ljud mot ett riktigt och det fanns många ljud att välja på. Vi är perfektionister.

Hur är det då att komma från Danmark och hur är dess musikklimat.

– Det är ett litet land så det behövs inte så mycket uppmärksamhet innan man är känd, säger Nis.

– Vi har det bra, du vet, radion spelar våra låtar och vi får turnera. Det hjälper mycket, lägger Malte till och skrattar.

De har inte lyckats skriva några låtar på turné, det är alldeles för högljutt, säger Malte, och det finns för litet plats. Man får ingenting gjort. Men båda framhåller att låtskrivandet och att skapa i studion är det viktigaste.

– Man måste hela tiden utvecklas och föra musiken framåt, annars är alltihop meningslöst. Det här är vår första konsert i Sverige men vi är väldigt angelägna att återvända till studion.

Mathias Skeppstedt

JOEY CASTILLO

Trummis i Queens of the Stone Age.

Ni har turnerat konstant sedan *Era Vulgaris* släpptes, och kommer att fortsätta ett bra tag till, hur är livet på vägarna?

– Det är hektiskt. Det är egentligen ganska tufft, speciellt med tanke på att vi gillar att spela både ofta och länge. Jag tror dock att turnerandet tär mer på vissa än andra, och att vi ändå känner oss ganska bekväma. Queens of the Stone Age är i slutändan ett liveband. Att spela är vad vi älskar och gör bäst. Man vänjer sig till slut, det gäller bara att inte tappa huvudet.

Du är den enda trummisen som har spelat på två QotSA-album. Har du hittat din plats i bandet?

– Ja, det tror jag att jag har. Josh berättade för mig att han har funnit det han söker i mig, både som person som trummis. Men som musiker vill jag ändå inte känna mig alltför bekväm eller tillfreds. Det är nyttigt att utmana sig själv. Man måste röra sig framåt hela tiden och i det här bandet finns inget utrymme att ta det lugnt och bara glida med. Det nya albumet är ett exempel på att vi fortfarande utmanar och testar varandra konstant.

Vad lyssnar du på just nu?

– Jag försöker att vara öppen för allting i musikkväg, eller allting som är bra i musikkväg. På senare tiden har jag fullkomligt vältrat i Grindermans nya, som är helt otroligt! Jag är ett stort Nick Cave-fan.

Sanna Posti Sjöman

VYKORT FRÅN MALMÖ

Sommaren för mig innebär oftast skoskav, festivaler och en och annan utlandssemester. Denna sommar är inget undantag.

Skoskav har jag på tår, hälar och anklar – det hör liksom till. Festival har jag varit på och även om jag missade självaste Roskilde och Uppsala reggae-festival känner jag ändå att jag fått min festivaldos mättad i år. I morgon sätter jag mig på planet mot Cypern med en kompiss. Cypern är kanske inte det ultimata resmålet när man passerat 18-års gränsen för snart sju år sedan, men det var det eller pensionärssemester på Mallorca. Drömmen om Barcelona får vänta tills jag tjänat mer pengar. Jag hoppas på att hitta ett nice hak, bortom eurodiscohits och obligatoriska bodyshots – ska i alla fall bli skönt att komma bort från skyfallen ett tag.

Jag har flyttat till Malmö igen – och har därmed en helt ny stad att upptäcka. Har inte bött här ordentligt sedan studenten och det känns riktigt härligt att vara tillbaka (även om halva min bekantskapskrets numera bor dyrt i huvudstaden). Det har verkligen hänt grejer här. Bland annat har Debaser öppnat Malmös skönaste musikställe, tätt följt av KB såklart, med en urhärlig uteservering. Jag har redan druckit diverse öl där och lyssnat på okända DJ: s. Ser fram emot att gå på deras satsning *Min skivsamling* för att höra på intressanta malmöprofilers musiksmak. Och musik fullständigt florerar det av. Är det inte konserter så är det klubbar med sköna inriktningar. I love it!

I helgen var det Mölleångsfestivalens revansch. Förra året gick festivalen minus med 150 000 kronor. Detta år skulle det vara

mer organiserat men det såg jag inget av. Fast charmen med festivalen är ju att det är smått oorganiserat, rörigt och lite huller om buller. Det är ju så det blir när arrangemanget är av folket för folket, ungefär som studentkårens för studenter av studenter – svårt att ställa krav när folk jobbar ideellt. Men resultatet var ett steg bättre än Hultsfred och Roskilde vad gäller mysighet och originalitet, här regerar de små okända. Och i publiken finns det inga urtypiska festivalbesökare utan snarare en salig blandning av stadens folk – ja, och turister som försöker klura ut vad det är som egentligen pågår.

Jag var förresten med på radio i början av sommaren och pratade hängelfaktor på festivaler. Vi kom fram till att regn är en bra bakgrundsfaktor som ökar dina chanser till hängel. Och så raggar du bäst på festival

genom att snacka musik, såklart! Och när det kommer till tunga eller inte – var uppmärksam och lyhörd.

Nej, nu börjar jag spåra ur här. Ska jag vara ärlig är jag stressad som tusan. Har varken packat, städat eller ringt och sagt hej då till alla. Måste göra det nu. Hej då till dig! Njut av den andra halvan av sommaren!

Therese Ahlberg, www.prettytess.blogg.se

NILE

Extremt potenta

– Hi, I'm Karl and I'd like to talk to Roger.

Febrilt letar jag i minnet efter den efterfrågade Roger, synapserna ger inga kopplingar och jag tvingas klämma ur mig ett fånigt "Hello".

Väldigt långsamt och övertydligt provar min motpart igen:

– Hello, my name is Karl Sanders from the american band Nile, may I please talk to Roger.

– Öhh, that's me, hör jag mig själv stamma fram och börjar snabbast möjligt fråga lite om den amerikansk-grekiska dödstrions fullängdare medan det småfnissas i andra änden.

Efter fyra välrenommerade album i samarbete med Relapse är det premiärsläpp på jättemetalletiketten Nuclear Blast. – Ingen osämja ligger bakom bolagsflykten men när kontraktet med Relapse löpte ut kände vi att det var viktigt att gå vidare om vi skulle fortsätta växa, säger Karl. Då våra fyra tidigare fullängdare spelats in i princip utan budget är det skönt att äntligen ha en ordentlig budget.

Ithyphallic kräver inte mycket lyssning för att signalera att en hel del pengar lagts på den skarpa och distinkta produktionen. Ett annat exempel är att Nile tagit hjälp av nya munkar istället för att återanvända de tibetanska som, till Dalai Lamas stora fasa, förstärkte ljudbilden redan på 1998 års *Amongst the Catacombs of Nephren Ka*.

Karl säger sig vara mycket glad över den positiva responsen bandet fått för sin nya giv. Han är tydlig med att det fortfarande är karaktäristiskt Nile-material fansen får ta del av.

Och inte är det svårt att hålla med om att *Ithyphallic* stöpts efter den legendariska Nile-formulan; höghastighetsdöds-metall varvas med doomiga inslag och fallenheten för mindre bekanta instrument som syftar till en fornegyptisk känsla – allt finns kvar och dessutom större, bättre och hårdare än tidigare.

På en punkt har dock kursen lagts om en aning. Texterna. Tidigare var den egyptiska religionen och historien

dominerande och när *Annihilation of the Wicked* från 2005 avslutades med en skröna inspirerad av H. P. Lovecraft var det ett udda inslag.

Nu är förhållandet det motsatta. Endast *Papyrus Containing the Spell to Preserve it's Possessor Against Attacks From He Who is in the Water* har framkommit efter läsning av den egyptiska dödsboken och lejonparten av skivans övriga tio låtar skulle inte vara desamma utan Lovecrafts skräcknoveller. Karl bestrider att det skulle handla om bristande inspiration utan hävdar att det fortfarande är karaktäristiska Nile-sång-

er och så länge han är nöjd med de låtar han gör platsar de.

Ithyphallic, vars ungefärliga betydelse är "likt en erigerad lem", har föga förvånande en historisk koppling. Har du koll på bandets tidigare skapelser är *Masturbating the War God* från *Black Seeds of Vengeance* en ledtråd om vilka snorrar som åsyftas. Än mer är albumtiteln en koppling till antikens fallosstatyer där den utbuktande resningen vittnade om kraft och potens. Karl är inte sen att hålla med om att titeln förklarar Nile anno 2007.

– Vi har aldrig varit större och mer potent än nu!

Roger Bengtsson

FÖRLÅT, VAD SA DU?

Jag kommer ihåg när System Of A Down spelade på Hultsfred, jag gillade nya skivan, hade sett dem ett par gånger i USA och var verkligen laddad. Vad som dock klev upp på scenen var ett band som i stort sett bara ställde in skorna. Det var slapp, avslaget och gubbrockigt. Och inte nog med det, med deras katalog skulle låtarna själva kunna fixa en spelning som bandet själva skiter i, men tyvärr var volymen så låg att jag mer lyssnade på två tjejer som diskuterade nattens sexuella övningar.

I år blev detta tydligare än någonsin, Ozzy var i högform men blåste bort av en vind som var högre än Zacks gitarr. Korn gav järnet men det kändes som att titta på tv. Och på Stora Dans där öronproppar varit ett måste kunde vi lugnt stå och diskutera medan The Drones var helt lysande sent en natt.

Så här ska det ju bara inte vara, eller hur? Kommer ni ihåg första gången Motörhead spelade i Hultsfred och folk berättade efteråt att de hört hela spelningen på hög volym borta på *campingen*. Eller när Einsturzende Neubauten år 2000 stod mitt i Arvikas Folkets Park och blåste bort allt motstånd med *Der Tod Ist Ein Dandy*, och vart man än vände sig gick folk omkring med händerna för öronen. Men tyvärr är de dagarna sedan länge borta och nästan glömda, numera gäller Socialstyrelsens rekommendationer och ungdomar är portförbjudna fastän artisterna spelar med barnvänliga volymer. Vad har hänt med eget ansvar? Varför kan inte människor som lyssnar på musik kunna ta sådana beslut själva? Man tycker ju att det vore upp till var och en om de vill få hörselskador eller ej.

Sen verkar det inte som att någon enda tänker på att utomhuskonserter spelar

efter helt egna regler. Till och med jag förstår att man inte kan spela hur högt som helst inomhus, jag har varit på alltför många spelningar där bandet inte förstått att man inte tar med hela sitt arena-PA till en källare som tar 135 personer. Men utomhus, det är en helt annan grej. Ljudet kan blåsa bort, regna bort, och står man bakom ljudbordet kan det ibland försvinna helt. Vad som händer då är att alla vill ta sig fram närmare scenen för att höra, och vi får då trängsel och skador. Däremot med högt och bra ljud kan man stå var man vill och njuta av konserten i det somriga regnet.

Men, okej, jag ska inte bara klaga, Socialstyrelsen har ju faktiskt rätt i att höga volymer är skadliga och att en skadad hörsel sällan eller aldrig blir bättre. Vad man borde satsa på istället är givetvis information och tillgänglighet. Informera ordentligt om BRA hörselproppar. För när det gäller hör-

selproppar finns det en miljon riktigt usla och några få riktigt bra. Med ordentliga hörproppar hör du konserten precis lika bra fast du skyddar din hörsel, men dåliga hör du en muterad, suddig konsert genom en tjock kudde, och du tar snart ur dem och slänger dem i närmaste vattenpöl. Det är där vi bör lägga ner vår energi, inte på barnvänliga volymer och exkludering av ungdomar. Musik ska inte bara höras, den ska också kännas, och det görs bäst med en hög bas i magen.

Mathias Skeppstedt, mas@groove.se

RECOIL

Filmisk blues

När forne Depeche Mode-medlemmen Alan Wilder återvänder med första Recoil-albumet på sju år är han mer politisk och bluesig än tidigare. Men egentligen handlar allt bara om loopar och ljud.

Paul Heartfield

Med orden "It was down in Louisiana" inleds första spåret *Prey* på Recoils femte album *subHuman*. På samma gång en programförklaring och en introduktion till den viktigaste personen som medverkar på skivan – bluesmannen Joe Richardson.

Aldrig tidigare har Wilders musik nämligen varit mer bluesig. Det spår han slog in på i och med sin sista skiva med Depeche Mode, *Songs of Faith and Devotion*, och som han utforskat på album som *Unsound Methods* och *Liquid* blir här mer än en influens – det handlar om elektronisk blues som luktar highway och bensinångor i lika hög utsträckning som fuktiga fängelsehålor, sumpiga träsk och jambalaya.

– Självklart är det Joes förtjänst. Jag ville ha någon bluessångare som verkligen visste vad han gjorde. Så jag googlade "blues singer" och han dök upp högt upp bland träffarna.

Efter att ha frågat Joe Richardson per e-post kom svaret tillbaka snabbt. Jodå, han ville bidra till ett Recoil-album. Alan tog med sig en ljudtekniker, sin familj och åkte till USA.

– Många tycker det är roligt att jag googlade, men för mig är det helt naturligt. Det är väl så alla får sin information nuförtiden? Hade jag frågat någon skivbolagsperson hade det tagit fyra veckor och så hade jag varit tvungen att sitta och lyssna på värdelösa sångare i en månad, skrattar Alan Wilder.

Snabbt insåg Alan att hans mörka triphopbeats och kolsvarta loopar fungerade utmärkt i kombination med Joe Richardsons sargade röst, gnisslande munspel och tjutande gitarr. Till denna cocktail kom slutligen Richardsons texter, som kretsar kring religion, underkastelse och människors kamp i ett orättvist system.

– Jag antar att skivan är rätt politisk, men det var inget jag strävade efter. Det var Joes texter som ledde mig på det spåret. Särskilt *5000 Years* som för mig är skivans nyckelspår. När jag lyssnat igenom det några gånger beslutade jag mig för albumtiteln *subHuman*.

Carla Trevaskis medverkar också på skivan och tidigare har Recoil-projektet sett sångare som Diamanda Galas, Douglas McCarthy från Nitzer Ebb och Toni Halliday från Curve. Enligt Alan Wilder

lägger han sig inte i vad deras texter ska handla om.

– Det stämmer nästan, Carla Trevaskis *Allelujah* ändrade vi några gånger. Första utkastet var väldigt tydligt avståndstagande till krigshandlingar. För tydligt. I såna lägen kliver jag in och diskuterar lite, jag vill alltid ha tolkningsutrymme.

Men normalt har sångarna total handlingsfrihet. Ofta får de en musikalisk skiss, som dock kan ändras efter att sången är lagd. Alan säger själv att han insett att han inte är någon låtskrivare, att han inte (som under några få tillfällen i Depeche Mode) vill skriva låtar med vers-refräng-vers-uppbyggnad. För honom handlar allt om loopar och samplingar.

– Jag ser mig knappt ens som musiker. Snarare studiotekniker och ljudskapare. Men det är klart, i slutändan har vi alltid något vi kallar musik, haha.

Det var under sista tiden med Depeche Mode som Alan Wilder hittade bluesen på allvar och han fortsätter gräva sig vidare. Idag är han i Louisiana, nästa Recoil-skiva kan nog ta oss ännu längre ut i träskmarkerna.

Mats Almegård

BEFORE/ AFTER GÖTEBORGSOPERANS BALETT

MED GÄSTER
MAGNUS ROSÉN
JOAKIM KALLHED
THE 4 PHACES
DANSVERK AV
ANNABELLE LOPEZ
OCHOA, TERO SAARINEN
OCH JIRÍ KYLIÁN.

8-27 SEPTEMBER 2007
BILJETTER 031-13 13 00
WWW.OPERASE.SE

GÖTEBORGSOPERAN

POPULÄRMUSIK

Mikael Lindblom är brevbärare och Johan Engström jobbar i en spelbutik, men tillsammans representerar de Piteå som hiphop-duon Populärmusik.

– Det är många härifrån som är stolta över att vi kör och att vi är bra, men jag längtar efter att flytta, säger Micke på bred norrländska när han gör sig redo att förfesta. Sommarens höjdpunkt Piteå dansar och ler är igång utanför hans fönster.

– Ja, vi spelade igår, redan vid nio på kvällen men det gick skitbra, det var skitmycket folk. Vi kör med helt band sen tre månader och det satt perfekt redan första gången vi repade.

Oskar från Snook producerade glada bangern *Inte bitter* som kan bli duons biljett till högsta ligan. Den är nämligen en underhållande berättelse om att vara nöjd med knaggig slackertillvaro, allt berättat över härligt tempofyllda beats.

Och ändå är ångest är en stor influens för denna dynamiska duo. En datakrasch och ett inbrott i studion förra året blev dropparna som fick bägaren att rinna över, ett beslut tvingades fram.

– Det är otroligt motigt eftersom vi inte hade gjort backup, men till sist sparkade vi varann i arschlet och det lät jävligt bra det vi spelade in andra gången.

Så uttrycket "inte bitter" är inte ironiskt?

– Vi kan vara jävligt bittra, men vi har självvidtans – typ "skit i det". Det blir mer en uppmaning till oss själva att köra vidare ändå. "Jag är inte bitter"!

Ni rimmar snyggt, exempelvis "muskler" med "vuxen".

– Det är Johan som kör det, vi rimmar på stavelser, rytmiskt istället. Och jag kör "fickpingis" med "hitsingel". Det rimmet har funnits väldigt länge, men jag funderade på att censurera det.

Varför heter er EP *Hejn*?

– Det betyder "det här", hejn kan vara allting.

Borde ni inte köra mer på er dialekt, skåningar är ju inte rädda att fläska på?

– Man försöker ju ändå artikulera språket när man rappar. Det är så otroligt få som skulle förstå om vi skulle köra på pitemål och det känns ändå onaturligt – men det kan komma när som helst eller aldrig. Vi får se, vi funderar på att testa det lite mer.

Gary Landström

Anna Plaza

JONAS MOLINDER

Konkurrensen är hård och talangerna många, ändå fortsätter 24-åriga göteborgaren Jonas Molinder att göra musik i sin nyinköpta studio hemma i lägenheten av den enkla anledningen att det är "det roligaste han vet".

Med musikutbildning på gymnasiet och sedan även en KY-utbildning i produktion och musik kan man lugnt säga att den här killen kan sin grej. Det tog några år, men nu trivs Jonas äntligen med musiken han gör. Han använder sina "egna verktyg" med vilket han menar att han hittat ett sätt att arbeta på som gör honom tillfredsställd.

– Texterna jag skriver nu är mer personliga, det har dom i och för sig alltid varit men nu är jag inte längre lika rädd för att öppna mig. Visst är det lite fiktion i det jag skriver men mestadels handlar låtarna om kärlek baserat på mina egna upplevelser.

Jonas förra EP släpptes 2004, mellan kom resor och intresset för teater men så småningom hittade han tillbaka till sitt piano. På egna Myspace-sidan beskriver han sin musik som indie/akustisk, men indie är kanske inte det första man tänker när man hör den. Visst är den akustisk men mer jordnära med enkla melo-

dier och sentimentala texter som passar perfekt till en kopp varm choklad en regnig höstdag. Eller om nu Jonas själv fick välja, framför en publik på musikarenan Nalen i Stockholm.

– Det är lite drömmen. Jag har faktiskt spelat på lilla Nalen innan så det gäller bara att arbeta sig uppåt helt enkelt.

Just nu läggs mycket tid på musiken och heltidsjobbet på Stena Line men inom en snar framtid hoppas Jonas kunna åka till Los Angeles för mer fokusering på det förstnämnda.

– Det får bli när man har sparat ihop nog med pengar. Allt jag gör nu är skriver och sparar egentligen. Skriver texter och sparar pengar så jag har råd att satsa mer på karriären.

Anna Plaza

Ove Wiksten

SANCTUARY IN BLASPHEMY

Anton Grönholm skriver Sanctuary in Blasphemys rossliga, suggestiva stonerrock-låtar på sin sletna, akustiska nylonsträngare hemma i lägenheten. Sen tar han med sig materialet och nöter in det ihop med trummisen Jens Bäckelin i replokalen. Själva replokalen ligger i Stockholm, ungefär 484 kilometer från basisten Micke Kjellmans lägenhet i Göteborg.

– Det är lite svårt, säger Anton om avståndet Stockholm-Göteborg.

– Vi löser det genom att jag och Jens spelar in låtarna och skickar dom i mp3 som Micke kan repa till i, fortsätter han.

Självt reparer han och Jens en gång i veckan, och Micke tar tåget till Stockholm en gång i månaden för fullt hus i replokalen. Sanctuary in Blasphemy har funnits sedan 2001, men efter två repningar gick de flesta

medlemmar åt skilda håll. Anton och Micke tog upp tråden igen 2002, draftade Jens och spelade första giget på Tre Backar i Stockholm. Anton kunde inte komma ihåg texterna han skrivit dagen innan. Men han minns att spelningen var omtyckt. Allt det där är historia nu. Bandet har hunnit göra tjugotalet spelningar samt två demos. Deras tredje studioinspelning på tio låtar är så gott som klar och ska, om rockgudarna vill, bli deras officiella debutalbum.

– Vi kommer även att lägga upp en del av dom nya låtarna på vår myspace-sida, säger Jens Bäckelin.

Där ligger redan oupptäckta guldskor och *Herb Lore* och *Stillborn* från tidigare inspelningar. Och den som skrollar ner lite på sidan upptäcker länkar till band som Skitsystem, Martyrdöd och hardcore/punkbandet Sun-

HEKO

Tag två knegare, båda vid namn Daniel, lägg till lite gammal pop och rock som inspiration och toppa det hela med flera års erfarenhet i diverse band. Då får du gruppen Heko.

Daniel Gamba och Daniel Filipsson är polare som spelat ihop i massa olika band i flera år, bland annat Gamba band, men som för ungefär sex månader sedan bestämde sig för att bryta loss och köra på bara de två.

– Man hinner inte att både arbeta och spendera all ens fritid åt att springa mellan olika bandrepetitioner, det finns ingen tid helt enkelt, säger Daniel Filipsson.

Nu arbetar de hårt för att få ut sin musik men det går inte så bra som de hoppats.

– Myspace som har hjälpt många artister att bli upptäckta har inte varit till vår största fördel, känns som om den sidan inte hjälper oss alls faktiskt. Vi har haft det rätt svårt med att sprida våra låtar men samtidigt har vi ju bara varit Heko i ett halvår så vi fortsätter att kämpa på.

Namnet Heko kommer för övrigt från ett gammalt band som hette Heko Kings.

Daniel vet egentligen inte vad det betyder utan bara att de ville ha något neutralt eftersom de är trötta på alla fyndiga popbandsnamn.

– Heko lät som en lokal VVS-firma ungefär – enkelt och bra.

Killarna spelar hela tiden in nytt material men än så länge finns en EP klar där man tydligt märker en hyllning till Ramones.

– *Sheena* är som man kanske förstår en hyllningslåt till *Sheena is a Punk Rocker*, men även i dom andra låtarna har vi medvetet tagit lite melodier och sound från deras gamla låtar. EP:n är väldigt poppig och innehåller mycket av allting, nästa blir förmodligen mer ”luftig” om man kan säga så.

Efter fler inspelade låtar och större satsning på marknadsföring hoppas Daniel att få lite spelningar landet runt.

– Först måste vi skaffa lite mer folk, funkar ju inte att bara vara två när man så småningom ska spela live.

Sant så sant.

Anna Plaza

THE DORA STEINS

2005 bildades The Dora Steins för att Malin Dahlström skrivit en del låtar. Medlemmarna är nu utspridda över Sverige. Malin bor i Göteborg. Hon har ett förflutet i electrotrion Midaircondo.

– Då spelade vi en hel del. Så jag vet att det finns plats för The Dora Steins också. Göteborg är en fantastisk musikstad. Tänk bara på att en studio som Svenska Grammofonstudion finns här. Och alla band som kommer härifrån.

– Jag träffade en syntare som menade att han flyttat till Göteborg bara för att det var så bra musikklimat här. Det är lite skillnad om man jämför med Stockholm även om det inte är sämre där. Det är annorlunda i Göteborg helt enkelt, menar Malin.

The Dora Steins är familj som består av fem medlemmar. Alla bär efternamnet Stein. – Det är mest på skoj att vi har alias och Dora Steins är vår mormor, säger Malin, eller Judith som är hennes alias.

Från början var låtarna som Malin skrivit menade att bli elektroniska. Men eftersom hon och hennes blivande familjemedlemmar befann sig i en studio för att spela in och Malin visade upp låtarna så föddes The Dora Steins där på en ö i den göteborgska skärgården. – I The Dora Stein jobbar vi så att jag skriver låtarna, sen sätter vi ihop dom tillsammans och arrangerar.

Vilka är dina musikaliska influenser?

– Svårt. Jag vet inte vad jag ska säga, ler Malin och funderar. Alltså ett ben i elektroniken och det andra i rocken. Eller i förortslivet, skratrar hon.

– När jag skriver texter så får jag oftast en bild i huvudet som jag sen iscensätter. På låten *Stay* skrev jag texten först på låtsasspråket eller replokalsengelska, säger Malin.

Under den kommande hösten ska bandet spela så mycket det bara går runt om i Sverige och ge ut ett album eller EP.

– Senare i höst eller vinter kanske vi har ett kontrakt, menar hon hemlighetsfullt.

Och om ni av någon outgrundlig anledning inte har något kontrakt då?

– Då ger vi ut det själva. Det måste vi bara göra – herregud.

Per Lundberg GB

day Morning Einsteins. Alla band som på ett eller annat sätt är kopplade till Sanctuary in Blasphemy. Främst nedlagda Sunday Morning Einsteins, som både Jens och Anton spelade i och som fram tills nyligen var prio ett. – Men nu är det Sanctuary in Blasphemy som gäller, säger Jens.

Bandnamnet, som ger associationer till ”förbjuden frukt” eller ”himmelskt helvete”, kommer från en gammal låt Anton skrev. En låt om sinnessjukdom och elände. På den tiden hette bandet nåt helt annat. Eller inget alls.

– Jag hade jävligt svårt att hitta nåt namn. Jag kom på några men lite sökning på internet visade att alla var upptagna. Så det blev Sanctuary in Blasphemy. Det stämmer in på min syn på saker och ting.

Torbjörn Hallgren

SWEDISH METAL EXPO

1 - 2 SEPTEMBER

FRYSHUSET - STOCKHOLM

GÖTEBORG / SAMBADETTEN ÅR 2007 PRESENTATION

ERYKAH BADU^(US) MANU CHAO^(FR/ES)
THE POGUES^(IE) KANYE WEST^(US)
PRIMAL SCREAM^(UK) REGINA SPEKTOR^(US)
THE HIVES^(S) LILY ALLEN^(UK)
THE HELLACOPTERS^(S) THE ARK^(S) LALEH^(S)
MONEYBROTHER^(S) HELLO SAFERIDE^(S)
ALBERT HAMMOND JR.^(US) LADY SOVEREIGN^(S)
DEVENDRA BANHART^(US)
JULIETTE AND THE LICKS™ TIMO RÄISÄNEN™ SÄKERTI™
EAGLES OF DEATH METAL™ SHOUT OUT LOUDS™
SALEM AL FAKIR™ PETER BJORN AND JOHN™
COCOROSIE™ SPOON™ ARCHITECTURE IN HELSINKI™
THE GO! TEAM™ KOOP™ NEW YOUNG PONY CLUB™
FLORENCE VALENTIN™ BOREDOMS™ FRANKE™

PÅ KLUBBPROGRAMMET
THE TOUGH ALLIANCE™ TEENAGE BADGIRL™ LOW™ LYKKE LI™
...AND YOU WILL KNOW US BY THE TRAIL OF DEAD™
BRIAN JAMES GANG™ THOSE DANCING DAYS™ WOVEN HAND™
FUNCTION™ JONAS GAME™ THE BESNARD LAKES™ VOXTROT™
BIG BIRD™ MALAJUBE™ PATRICK WATSON™ SPARTA™

Klubben: Caviar, Gatsby, Rough Lynx, Shoredown, Slippery People, Wire Cut och Woody West
konserter på Flisarna på Hamnberg, Korset, Localen, Pubbar, Klubb Stora, Västgöta och Uppdå framåt
eller i stadens prångande klubbprogram. Vi är för en mer aktiv och social scen!

www.wayoutwest.se

way out west

— GÖTEBORG 10-11 AUG 2007 —

Besöksadresser:
Box 1889, 402 16 Göteborg
Tel: +46 (0)31 823 11 11 www.wayoutwest.se eller info@www.klubb.se 077 170 70 70
Fax: +46 (0)31 823 11 11 www.clubby.com eller www.goteborg.com

Sponsorer:

Partners:

Medverkande:

Samarbete med:

www.wayoutwest.se

Kolla in vår uppfräschade hemsida med nytt material varje dag. Tusentals album-, DVD- och konsertrecensioner samt exklusiva artiklar. Och en nyhet – Groovebloggen – där redaktionen tycker till om musik.

Ta chansen att få resa, boende och biljetter till dig och en kompis till världens största klubbfestival, Amsterdam Dance Event i oktober. Tävla på vår hemsida.

Skapar nya strukturer

Sam Fogarino tittar på intervjutältet, vänder på klacken och säger: "Vi tar det i bussen, det är alldeles för högt ljud här". Interpol är i Sverige och Groove pratar med trummisen om nya skivan just innan de går på scen.

Bussen är trång men bekväm och Sam ger mig en öl, tänder en cigg och slår sig ner mittemot.

– Så vad vill du veta?

Varför har ni tagit så lång tid på er med nya plattan?

– Hmm, yeah, bra fråga. Vi turnerade så intensivt för både *Antics* och *Turn On the Bright Lights* att vi gav oss själva nio månader att skriva för nästa skiva. Vilket var jättebra, ingen studioklocka som tickade och kostade pengar, ingen turné som låg och väntade. Så vi kunde skriva i lugn och ro i vår replokal.

Sam förklarar hur *Our Love To Admire* ljudmässigt är så mycket mer musikalisk, mer ljud förutom bas, trummor och gitarr, och att det till och mer finns med bläsinstrument.

– Vi testade ny teknik, du vet, försökte skapa nya strukturer och låta det bli en del av låtarna. Det är spännande att försöka något nytt men samtidigt behålla kärnan av vad bandet är.

Så var kommer idén till det våldsamma omslaget från?

– Det börjar bli suddigt, så mycket har gått fram och tillbaka. Jag tror ingen

riktigt kommer ihåg hur vi kom fram till att använda dom fotona, men jag minns att jag var på Natural History Museum i New York, jag var väldigt hög, och jag stod under mammuten och hade ett av de där ögonblicken. Du vet, man känner sig sååå liten, och man kan föreställa sig när dessa jättar dominerade jorden. Jag berättade det för Paul [Banks, sångare] och det blev låten *Mammoth*.

Så fotona är från Natural History Museum i New York?

– Nej, och det här är roligt. Vi frågade dom och dom sa nej med motivationen att dom inte ville offra sin integritet genom att låta det bli en del av ett konstverk. Sen lät dom den dumma jävla filmen *A Night at the Museum* filmas där. Vad är det för jävla skitsnack? I Los Angeles däremot sa dom "absolut, gärna, vi skulle älska om ni tog fotona här". Så vi var tvungna att åka västerut för fritt tänkande, så liberala är dom i New York.

Sam tänder ännu en cigarett och lutar sig bak i bussens lädersäten. Under hela intervjun tittar han mig rakt i ögonen och sitter nästan helt stilla framåtlutad med en cigarett och en kopp kaffe. Han tänker

inte efter utan svarar med en gång, säkert och utan tvekan. Utanför bussens fönster står medlemmar från Modest Mouse och spelar krocket.

Var kommer titeln *Our Love to Admire* ifrån?

– Det är en oanvänd textrad som Paul skrivit. När jag första gången fick ett sms med titeln och frågan vad jag tyckte, skrev jag: "Celine Dion, det är skit"! Men sen när man satte ihop det med bilderna till omslaget så tyckte jag att allt klickade. Så för mig är det bara ord, men det funkar med dom våldsamma bilderna. Sån är naturen, du vet.

Sam skrattar och säger att det var skönt att komma ifrån det röda, vita och svarta från de andra omslagen, sen tittar han på sig själv. Han har svarta byxor, röd skjorta, och svart skinnkavaj. Han skrattar igen och drar fram ett svart, rött och vitt paket Marlboro.

De har spelat mellan tre-fem nya låtar varje kväll på den här turnén, har de inte varit rädda att låtarna skulle läcka ut på nätet?

– Jo, det var vi. Och första spelningen vi gjorde, visst fan fanns den nya låten på

Youtube samma kväll. Och då bestämde vi oss för att inte spela några nya alls. Och då får man skit för att man turnerar med samma jävla låtar igen. Men varför spendera ett år av sitt liv på en platta när ingen förstår vad tålmod är. Vart har att se fram emot nåt, att vänta och undra, tagit vägen?

Men sen ändrade ni er eller?

– Ja, det går inte att hålla på så och nu har hela plattan läckt i alla fall. Fast vi har haft tur, den släpps om tre veckor och har inte läckt förrän nu. Så vi överlevde och klarade oss.

Interpol har klarat av att skaka av sig Joy Division-stämpeln och skapat något eget, något som låter som Interpol. Det tog tre album, men nu känns det som att de är där, och när de senare på kvällen kliver upp på Accelerators största scen och öppnar med *Pioneer to the Falls* är det riktigt, riktigt bra. Och jag tänker att håller resten av skivan samma klass så kommer Interpol att bli stora.

Mathias Skeppstedt

6 GRYMMMA MUSIKMÅNADER

JANUARI

Nöjesguiden

"deras låtar genererar fortfarande glädje i mina vener"

Emelie Thorén

Clap Your Hands Say Yeah
"Some Loud Thunder"

4/5

Helsingborgs Dagblad

"Caroline lyckas i balansgången att ligga nära Joplin i röstklång och känsloläge och ändå presentera låtarna som sina egna"

Göran Holmquist

Caroline af Ugglas
"Joplin På Svenska"

Expressen

"det är stört omöjligt att prata om nya zeeländska bandet The Ruby Suns utan att komma in på Beach Boys"

Quetzala Blanco

The Ruby Suns
"The Ruby Suns"

FEBRUARI

4/5

DI Weekend

"Bloc Party ignorerar reglerna i rockens historiebok"

Jan Gradvall

Bloc Party
"A Weekend In The City"

SvD

"Rösten och herren är en av de mer säregna och eleganta skivorna vi kommer att få höra 2007"

Stefan Malmqvist

Nicolai Dunger
"Rösten Och Herren"

GP

"Eleni Mandell gör drömsk musik full av fängslande små historier"

Johan Lindqvist

Eleni Mandell
"Miracle Of Five"

MARS

Muzic.se (4/5)

"Suede-sångarens soloskiva kanske till och med bidrar till en helt ny rödgråten och suktande tonårsgeneration"

Jens Ganslandt

Brett Anderson
"Brett Anderson"

SvD

"det är en sådan befrielse när den folkliga rytmen och flöjterna spräcker det polerade, driver på och blommar ut"

Åsa da Silva Veghed

Bebel Gilberto
"Momento"

Expressen

"Ben Westbeech har kommit för att stanna"

Maria Schultz

Ben Westbeech
"Welcome To The Best Years Of Your Life"

APRIL

SvD

"gripande vackra låtar - det elektroniska blandas ut med gospel, blues, triphop, och rock på ett rätt så fantastiskt vis"

Stefan Malmqvist

Soulsavers
"It's Not How Far You Fall, It's The Way You Land"

SvD

"I stunder som Just a little insane låter Åström bättre än på mycket länge"

Kristin Lundell

Kristofer Åström
"Rainaway Town"

Sonic

"En kärlekssnyftande konfet-tibomb"

Anders Dahlbom

Laakso
"Mother, Am I Good Looking?"

MAJ

GP

"det rytmiska drivet är rejält tilltjat och låtar som Yuri, Black sheep och Balkanic är helt oemständliga"

Patrik Lindgren

Oi Va Voi
"Oi Va Voi"

Sydsvenskan

"vi snackar om en man som gjort ett av årets bästa album"

Maria G Francke

Tom McRae
"King Of Cards"

DN

"det är ganska fantastiskt hur så gammal popmusik kan låta så ung"

Nils Hansson

The Pigeon Detectives
"Wait For Me"

JUNI

Sonic

"Simian Mobile Disco gör smart dansmusik utan att bli för mycket på något sätt"

Tobias Hansson

Simian Mobile Disco
"Attack Decay Sustain Release"

VICE

"...gör att du tar över dansgolvet och skakar dig tokig - it's THE BOMB"

Shadow Wolf

Chromeo
"Fancyfootwork"

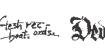
DN

"Jag skulle utnämna Basutbudets dubbel till årets bästa svenska hiphop..."

Fredrik Strage

Basutbudet
"Startpaketet"
"Pluspaketet"

Mördare och banditer

Johannes Giotas

**The Drones är helt slut, de har spelat 47 konserter på 51 dagar.
– När den här turnén är över kommer jag bara att gråta, säger trummisen Mike Noga i Hultsfred.**

The Drones bildades i Perth Australien 2000, men debuterade inte på skiva förän två år senare med *Here Comes the Lies*. Tre år senare släppte de den briljant betitlade *Wait Long by the River and the Bodies of Your Enemies Will Float By*, bandet hade då flyttat till Melbourne och börjat få en stabil sättnings bestående av Gareth Liddiard på sång och gitarr, Dan Luscombe gitarr, bassisten Fiona Kitchin och Mike på trummor.

– Studios är tråkiga och fruktansvärda, dom dödar musiken, så vi letade efter ett konstigt ställe vi kunde spela in på. Och eftersom hela min familj är från Tasmanien, frågade vi dom och dom hittade det perfekta stället, en gammal bondgård. Där hade fångar byggt en enorm kvarn, det var som att den var byggd endast för att spela in skivor i – perfekt.

Byggde ni en studio där då?

– Vi tog båten från fastlandet och lassade på allt vi behövde. Gården heter Gala Mill, så det blev namnet på nya plattan.

Var det annorlunda att spela in där?

– Vi hade bara skeletten till sångerna när vi började så dom flesta låtarna jammades fram och vi har aldrig gjort det förut, så det var mycket experimenterande. Vi lät omgivningen bestämma hur det skulle låta och tog inspiration av huset och naturen.

The Drones spelar en egen typ av rock som går ganska sakta och är väldigt stökig och intensiv. Det påminner ganska mycket om tidiga Birthday Party fast med lite mer trask- och blueskänsla. Över det mässar Gareth på med berättande texter som aldrig verkar ta slut. Texterna är väldigt morbida och oftast våldsamma, och jag frågar Mike hur det kommer sig.

– Jag vet, och dom är värre på *Gala Mill*, jag börjar bli orolig för Gaz. Men Australien är ett väldigt ungt och våldsamt land, med en väldigt sjuk historia. Den vita mannen kom, dödade alla aboriginer, skapade ett fängelse, tog dit alla kriminella från Irland och England, och lät dom gå lösa. Ett helt land baserat

på mördare och banditer. Så det finns mycket att ta från.

Vi kommer in på ämnet australiensisk rock och hur den inte låter som något annat. Mike börjar prata om band som The Scientists, Beasts Of Bourbon och Slugfuckers.

– Ett: är avståndet, vi är så långt från allt. Och två: australiensare skiter i allt, dom är inte intresserade av vad som händer i Amerika eller i England. Så musiken blir ofta egen och ganska mörk.

Så vad händer i framtiden?

– När turnén från helvetet är över ska vi ha semester i Europa i ett par veckor, sen spelningar i Australien, USA, Japan och sen blir det studio i november och börja med nästa platta.

Det blir i en riktig studio?

– Ha ha, nej, vi ska aldrig spela in i en studio igen. Hela förra plattan kostade 600 dollar, men säg inte det för vi fick pengar från staten så vi kunde spela in den. Men nästa platta spelar vi in på en husbåt.

Mathias Skeppstedt

RADIO LXMBRG

Redan när det självbetitlade debutalbumet släpptes 2005 började medlemmarna i Radio LXMBRG så smått att planera kommande plattan.

Det blev dock en lite omtumlande resa då tre av medlemmarna hoppade av under resans gång. Sångerskan Lisa bestämde sig förra sommaren för att satsa på en solokarriär och gitarristen Peter och basisten Fredrik lämnade bandet under denna våren.

– Det blev som det blev, folk var tvungna att gå, man känner när det är ett slut liksom. Det är som med allt annat i livet, man växer ifrån varandra och glider isär helt enkelt, säger Alex Svensson Metés, upphovsmans, producent och medlem i bandet.

Per Kristiansen

Hur påverkade allt det här den nya skivan då? Alex tycker själv att det låter bättre fastän det inte riktigt är samma stil på det hela. – Vi har tänkt i andra banor och låter som ett annat band. Innan var allt väldigt musikaliskt, dramatiskt och orkestersamplat, nu skulle jag istället kalla det för "pop" kort och gott. Det är ju därifrån namnet på skivan kommer också, *Trivial Matters*, att enkelheten funkar ändå liksom.

Man kan säga att Radio LXMBRG inte bara låter som ett annat band men att de faktiskt är ett annat band med tanke på alla förändringar. Det senaste årets händelser har givit gruppen två nya medlemmar, Tom Van Heesch och The Seth, gett dem ett nytt lättare sound och lite slumpmässigt lämnat dem till att fortsätta som "all male band".

– Det som blev största förändringen när Lisa försvann var väl att vi nu står kvar med John the Baptist som ensam sångare. Innan hade våra fans favoriserat de olika sångares ordinära stilar men nu har vi alltså bara en kvar vilket passar oss alla, det är en skön förändring och jag hoppas fansen inte tar för hårt på det.

Något som har spelat stor roll för Alex och de andra killarna i bandet är den Myspace. De försöker att dagligen uppdatera sin sida och tack vare den har de nu även blivit tillfrågade att göra spelningar på diverse ställen i England. – Det var folk som hade gått in på vår sida och frågade om vi skulle vara intresserade att åka ner dit och spela och visst var vi det! Det gäller bara en helg så det hela blir lite av en minitour, säger Alex och skrattar lite lätt.

Inför släppet av den nya plattan förbereder man sig även för en större turné i höst men spelningar i Sverige står inte högst upp på listan.

– Nu är det ju så att vi kanske inte har lika många fans i Sverige som vi dels skulle vilja och som i exempelvis har i Frankrike och Tyskland, men visst kommer vi att spela här. Dom som vill ha oss får oss helt enkelt.

Anna Plaza

Trasslar in sig i stundens allvar

Han är hyllad, ser sig själv som rockstjärna. Att kläderna åker av på scen är inte alls ovanligt. Till vardags kan vad som helst hända när Timo Räisänen är inblandad, det vet Grooves Johan Lothsson efter flera möten. Johannes Giotas fotar.

BAKOM ETT BORD signerar Timo Räisänen en mängd lappar, Converse, magar och tre stycken bröst. Platsen är Peace & Love-festivalen i Borlänge tre timmar innan han ska spela.

”Du skriver här, sen ska jag ha en kram av dig”, säger en av tjejerna. Timo Räisänen uppfyller hennes önskingar. Han är skojfrisk och ger alla som ställt sig i kö den uppmärksamhet de vill ha. – Hej mina favorite stalkers, säger Timo till två tjejer några rader bakåt i kön.

Den som följt svensk populärmusik kan både hållit för öronen och blundat de senaste sju åren för att ha missat honom. Timo Räisänen tog plats på scen som underhållande gitarrist, låtskrivare-partner och producent, de första åren med Håkan Hellström. I samma roller men i ändå högre grad med bandet Her Majesty. Sen startade han sin solokarriär. – Innan kom jag in och visade var skåpet skulle stå, säger Timo Räisänen. Jag hade inte kunnat ge mer än vad jag gjorde med Håkan och Her Majesty. Då gjorde jag det för låtarna, nu är det en del av mig själv.

FLAGGORNÄ VAJAR OCH sköljs av en grå himmel den här kvällen vid Götaplatsen, en vecka efter Peace & Love. Första vinflaskan, en Pinot Noir, åker på kort kylning. Längst upp på Avenyns täppa sitter smala blåjeans vid ett stammisbord en bit från stenfonden, åt panoramamatsalens glasvägg till.

Timo, som nu är 28, har de senaste åren skrivit, turnerat och spelat in sina egna grejer om vartannat. Det har varit väldigt mycket Timo Räisänen. Inte Timo Räisänen emot.

– Jag har alltid velat ha det gött och stå i centrum. Och det gör jag, det är gött att vara Timo Räisänen helt enkelt.

– Tackar Håkan, det är fan dags att säga det. Nu kan jag njuta.

Vilket han gör där på täppan av Avenyn; med den påpassliga kyparen som

lägger sitt leende huvud på sned och tittar pruttifnuttigt i ögonen varje gång han fyller vinglasen, och med full uppmärksamhet från en lyhörd lyssnare vid andra sidan bordet. Guide Michelin-belönade Fond är inget ställe den njutningssökande omedvetet slår sig ner på.

Timo Räisänen tycker det är en varm stämning på restaurangen. Han är här någon gång i månaden. Ofta på väg hem från Göteborgs Konserthus snett över Götaplatsen där han har årskort. Då känner han sig pretentiös, sätter sig i baren och äter ost och dricker exklusiva viner. – När jag utforskade viner lärde jag mig att ge saker tid, säger han. Befinner man sig i framtiden nu kan man inte njuta, det är lätt att fastna någon annanstans.

NÄR HAN VAR ELVA år upptäckte Timo att han var rockstjärna. Men har bara sett det utifrån senaste året. Timo har alltid haft äldre vänner. I tredje- till åttondeklass var hans bästa kompis sex år äldre – ”I efterhand är jag nöjd med att det inte var en nörd.”

När Broder Daniel spelade på klubb Hemulen på Magasinsgatan gick Timo dit. Han hade skrivit och klippt ut ”BD-crew” på ett papper som han fäst på bröstet av sin t-shirt. På ryggen stod det ”Timo”. Utan ett ord började han hjälpa till att bära bandets grejer. Timo blev tje-nis med vakterna och fick på så sätt tillgång till klubben trots att han hade ett par år kvar till myndigheten. Efter det blev han ”insyltad” i Göteborgs klubbar.

I levnadsåren elva till femton blev han bra på gitarr, förlorade oskulden, upptäckte alkohol och rökte gräs.

– Skriver du om det kommer jag att leta upp dig och göra dig illa.

Rockstjärnan har plötsligt berättat lite mer än han tänkt sig för intervjuaren. Det blev lite mer sex, drugs & rock’n’roll än vad som kanske var meningen.

Timo Räisänen har tidigare under kvällen berättat att han gav sin mamma ett löfte om att inte komma i puberteten, alltså att inte skrika åt sina föräldrar. Och att han inte har haft något behov av att revoltera. Han har inte haft samma svårigheter som många andra under uppväxten. Timo tycker det är tontigt att vara emot samhället. Det är bättre att göra något själv, än att vänta på att bli omhändertagen.

– Jag tog med en hjälm till dig, säger Timo när han ätit upp mjölkchokladmousse-desserten och lutar sig tillbaka.

Vad tänker du på just nu?

– Niels och Joel. Hur jag ska fullända detta.

Niels Nankler spelar gitarr med Timo. De träffades av en tillfällighet, Timo var och handlade kläder, bakom kassan fanns Niels. På väg ifrån butiken sa Timos tjej att han borde vara med i bandet.

Så Timo åkte hem till Niels och de lirade tillsammans. Timo tyckte att de kompletterade varandra, hans eget mer statiska och Niels mer bluesiga sväng. Joel Magnusson, som delar bostad med Niels, fick vara med på bas utan att Timo hört honom spela.

Ända sedan de första solospelningarna har Timo samarbetat med Hans Olsson, klaviera och ljud. Hans har haft lite olika titlar på skivorna, men har nog alltid varit medproducent erkänner Timo. Patrik Herrström var given som trummis efter att de spelat ihop i Her Majesty.

– Han kan läsa mig bakifrån om jag lägger in två extra takter innan refrängen.

Efter den här kvällen sommarstänger Fond. På väg ut från restaurangen säger Timo Räisänen ”Hej då!” till salongen.

Utanför står Timos scooter parkerad. Ur luckan under sadeln plockar han fram varsin hjälm och en vit handduk som han torkar av fordonet med. Det tar en stund innan motorn brummar igång. Vi åker över Götaplatsen bort mot Vasastaden. – Är du rädd? frågar Timo Räisänen efter en stund.

– I kurvorna så pirrar det i magen.

– I min också.

Efter en privat fest och ett glas på krogen Smaka åker Timo Räisänen hem. Om tre dagar ska vi ses igen.

STINA OCH KAJSA ÅR på besök i Göteborg morgonen den 2 april i år. De kom med tåget från Stockholm respektive Alingsås. Kajsa ska visa Stina utvalda delar av staden. Första begivenheten är självklar. Kajsa och Stina är Timo Räisänens favorite stalkers.

– Man måste gå förbi. Man har inget där att göra, man känner sig kriminell men man måste, säger Kajsa som ska börja gymnasiet till hösten.

Utanför Timos port ser de en granne gå in. Stina och Kajsa känner sig chockade, men tar chansen innan porten hinner gå i lås.

Hur de fick tag på Timos adress? ”Det har man hört från folk, det är inte så svårt att veta. Rykten. Det är bara att följa skyltarna.”

Klockan är nu nio på morgonen, alla i trapphuset utom Timo Räisänen har tagit in sin morgontidning från stället utanför dörren. Medan Timo sover i sin säng,

bestämmer sig Stina och Kajsa för att lämna en hälsning. De väljer en textrad från en låt Timo ännu bara spelat live. Den heter *My Valentine*. Stina och Kajsa sover en halvtimme på trappan innan de ger sig vidare.

"I don't think about sunshine or the moon or the stars/I don't believe them anyway." Läser Timo Räisänen handskrivet med bläck på sin Göteborgs-Posten. Resten kan han fylla i själv:

"And I don't think about the springtime or the street or the cars/because all I think about is you, my valentine."

När singeln *Sweet Marie* släpps en månad senare möter Timo fansen på Bengans Skivor i Göteborg. Kajsa ger sig tillkänna och berättar att hon var en av dem som var utanför hans lägenhet.

– Han sa att det var busigt men var glad att vi berättade. Han hade funderat länge på vem det var.

"Varför gjorde ni det?" frågar jag Kajsa som har svartvit-randig tröja och bär upp sina jeans med röda hängslen.

– Han ska förstå att vi uppskattar honom och att han kan betyda så mycket. Så han inte ska glömma sina fans och kärar ner sig i kändisskapet.

MAJORNA, MÅNDAG 9 JULI 2007. Under den korta neråtsluttande promenaden från Stigbergstorget mot Café Zenith, i den mest pittoreska delen av Majorna, säger Timo:

– Fan vad nervös jag har varit idag.

– Vad har du varit nervös för?

– Att jag hotade dig.

– Ja, det kom lite oväntat.

BITRÄDET BAKOM KASSAN pratar på medan Timo Räisänen framåtlutad stöder hakan på handflatan med armbågen lutad på disken. På vägen till caféets uteplats frågar jag Timo om det var en gammal bekant.

– Nej, två bandmedlemmar pratade med henne och hennes kompis efter en spel-

ning i Halmstad. Konstigt med människor som fyller i sig själva så där.

Ensamma, sista timman innan stängningsdags sitter vi i trädgården och fikar, eller ja, vi nöjer oss med kaffe och mineralvatten. "Vad har du gjort i helgen då?" frågar jag.

– Efter vår kväll, så hade jag fredag och lördag utan nåt att göra. Har mest suttit i sängen, med mitt nystickade överkast, jag har en sån där uppfällbar säng, och njutit som den hemmamänniska jag egentligen är och tänkt på hur nöjd jag är.

– Dum. Hjärnskadad och geni, det är jag.

Timo Räisänen är enkelt men fint klädd. När han snart släpper sin nya skiva är det den tredje på lika många år. Med distans till debuten *Lovers Are Lonely*, den efter Timos skilsmässa, tycker han den var gullig och speciell med nakenheten i texterna och ljudet. Fjolårets *I'm Indian*, som blev något av ett personligt genombrott, erkänner han var en typisk spretig andraskiva som innehöll två hits. Vilka av dina artistiska redskap har du jobbat hårdast med det senaste?

Timo tvekar länge. Sen börjar han:

– Jag ville inte hitta en... en...

Formel?

– Precis, inte en formel, men jag ville broaden my horizons, säger Timo Räisänen och sträcker ut armarna precis som i *Let's Kill Ourselves a Son*-videon. Jag har lyssnat på mycket samtida grejer den här gången, mycket skit. När saker som är olika mitt eget kommit på radion. Exempelvis Justin Timberlake, fan vad häftigt när någon var fjärde takt skriker "yeah!". Men finns det en känsla, nej.

Andra behöver flera år på sig. Hur går du tillväga?

– När har jag inte jobbat hårt?

Jag har pressat mig själv hårdare än någonsin, och haft visionen om vad det här måste bli. Låtarna har

fått gå som dom vill men jag hade en helhetstanke när jag började skriva.

Helheten betyder på *Love Will Turn You Around* volym, faktiskt en del tunga riff och både ljus och mörker. Hårt och avskalat. Timo Räisänen sedvanliga nakna röst mot guppande stråkar. Annars låter skivan mer som bandet kan göra live: laddat, fokuserat och upphetsat.

Precis som Thin Lizzy, och som Bob Dylan gjorde på *Blonde on Blonde*, tränar Timo Räisänen efter en Sweet Marie. Musikaliskt är det lite som om ett lätt Queens of the Ston Age-ökenmoln vilar över Timos popkänsla. Även kanske personliga bekännelser. "I don't want to be the guy with the foul mouth/At least not until you know what I'm all about", börjar Timo sjunga i låten *I Wash My Mouth With Soap Before I Go*.

När Timo hade skrivit klart låtarna till plattan hölls P3 Guld-galan på Storan här i stan. Kanalens lyssnare röstade fram Timo Räisänen till årets bästa manliga artist.

– Det var jag inte beredd på. Jag var helt säker på att det inte skulle bli jag.

Vad tänkte du?

– Vänta bara. Men det är ganska löjligt att tänka så, du vet som vi pratade om tidigare, att hålla sig i nuet.

Har du blivit drabbad av jantelagen?

– Jantelagen drabbar alla som bor i Sverige, och jag strider ganska hårt mot den. Det som stör mig, här i huvudet, är att jantelagen gynnar kvällspressen som kan slå upp stora rubriker.

Har trivs du med kändisskapet?

– Jag gillar det.

Men du blev stalkad.

– Ja, det stod en textrad på tidningen en söndagsmorgon. Två tjejer hade väntat utanför huset, gått in och letat upp min dörr.

Vad sa du till dom när du träffade dom?

– Att det var busigt. Gör inte om det.

Klockan slår åtta. Stolarna och borden samlas ihop av personalen. Samtidigt som vi reser oss upp ställer jag min sista fråga.

Hur spontan är du egentligen?

– Vad svarar man på det? tänker Timo Räisänen högt.

På den korta vägen upp för det sakta stegrande motlutet, växer denna enkla undran som en tumör på förra årets bästa manliga artist. Uppe vid scootern på Stigbergstorget vill jag runda av. Timo Räisänen blir stressad.

– Vi går ner hit, säger han.

Jag följer efter honom genom en rabatt och ett mindre välväxt buskage. Vi sätter oss nära bredvid varandra på ena halva av en grönmålad parkbänk av trä.

Med blicken koncentrerat framåt tar Timo Räisänen sig tillbaka till skolgården när han gick i nionde klass. Timo har en snöboll i handen, han känner på sig att det kommer att gå illa. Men Timo kastar ändå snöbollen och förstör en glasdörr för tvåtusen kronor.

– Eller när jag gjorde en plåtning med en golftidning och körde golfbil. Jag gick in för det så att jag kastade jackan så att mobilen föll ut och försvann. Det ångrar jag som fan, men var helt upp i det.

På andra sidan torget ligger Bengans Skivor. Timo pressar rytmhandens tumme, pek- och långfinger mot sitt högra ben där låret övergår till knä.

– Om jag har en skivsigneringsspelning och är dålig i halsen kör jag ändå för fullt även om det är turnépremiär senare på kvällen. Jag sjunger gärna sönder min röst ändå.

Timo Räisänen tar ett spänt andetag, vilket tycks lätta hans bröstorg och sinne. – Jag gör saker även om jag inser att det kommer leda till något som är dåligt för mig själv.

Johan Lothsson
foto: Johannes Giotas

SUNSET RUBDOWN

Shut Up I Am Dreaming

Spencer Krug (Wolf Parade)

"Shut Up I Am Dreaming rollicks and rages in broad, sweeping gestures and tiny messages. It rolls towards oblivion like a cathedral on wheels, a shaky blur of crumbling grandeur, a miracle or a wreck of color and divinity"

SILVERSTEIN

Arrivals & Departures

Detta kanadensiska band har sålt över en miljon album! En ny klockren hit på den allt större emohimlen!

Grymt melodiskt, aggressivt sound med stor popkänsla!

BOAT CLUB

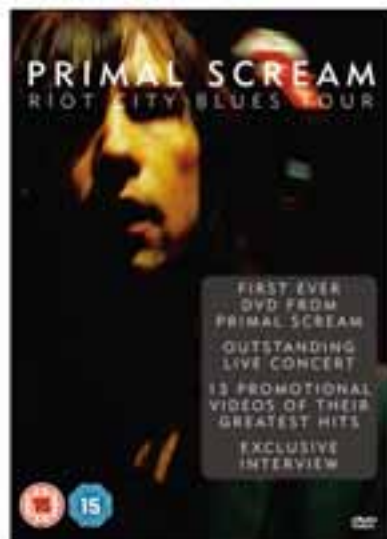

Caught the breeze

Boat Club har fått recensenter och journalister att förtjust yra om eskapism, shoegazing, drömskhet, havsromantisering, stilmedvetenhet och liknande.

Ett måste för dig som gillar Embassy och Studio.

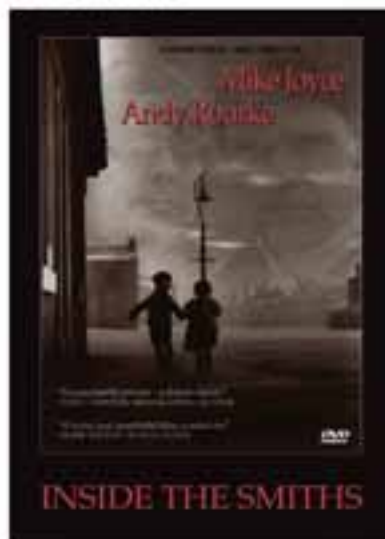
PRIMAL SCREAM

Riot City Blues Tour - DVD

Efter 11 album och 18 hitsinglar kommer äntligen den första DVD:n. En hel konsert inspelad november förra året så finns här all deras videos, intervjuer och backstagefilmer. Närmare 2 och en halv timma!

THE SMITHS

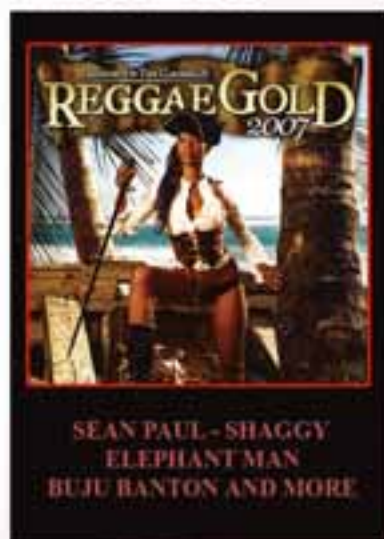

Inside The Smiths - DVD

Följ med bakom kulisserna hos ett av indiemusikens verkligt stora band! Våra ciceroner på filmen är bandets klassiska rytmsektion, Andy Bourke och Mike Joyce, och tillsammans med dem tar vi bandets historia m.m. Innehåller även intervjuer och annat med bl.a. Mark E Smith, Peter Hook, Pete Shelley m.fl.

Som sagt - A must see!

VARIOUS ARTISTS

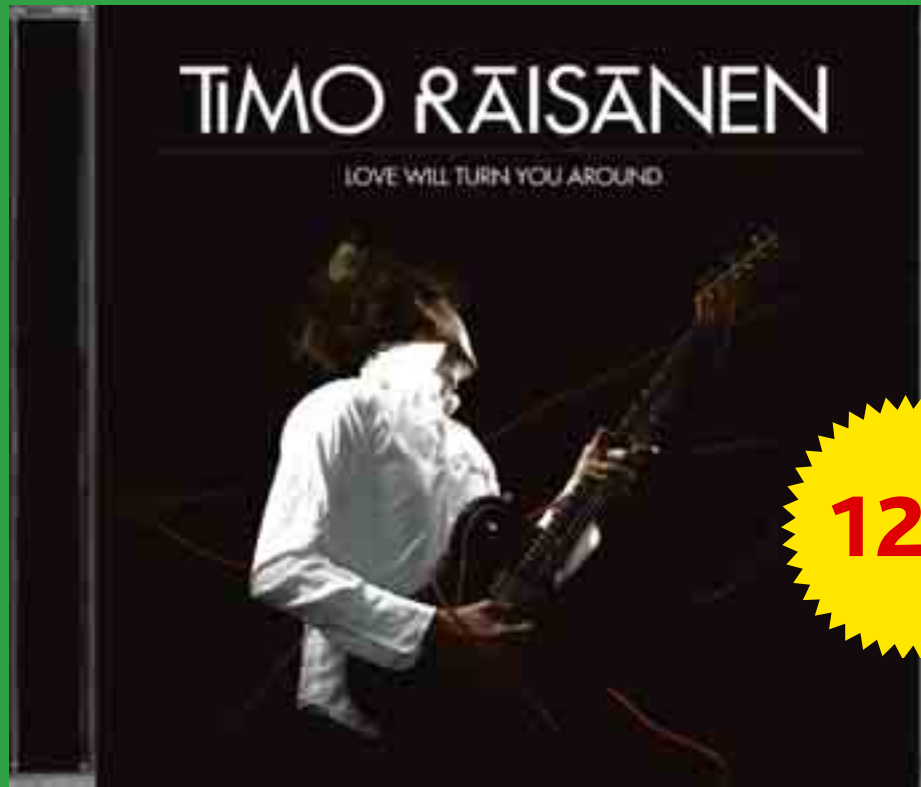
Reggae Gold 2007 - CD + DVD

Detta är reggae samlingen som har allt. Innehåller material från ALLA de stora inom modern reggae. Kommer dessutom med en DVD.

Sommarens partyplaylist... på samma CD. Rekommenderas varmt!

www.border.se

Timo Räisänen

Love Will Turn You Around
29 augusti

www.timoraisanen.se

CDON.COM

skivor

ANIMAL COLLECTIVE

Strawberry Jam

DOMINO/PLAYGROUND

Strawberry Jam låg på mitt skrivbord i nästan en vecka innan jag stängde dörrarna och beslöt mig för att sjunka in i detta extroverta och niospåriga album, som sträcker sig längre och hyser en betydligt större variation än föregående album. Inledande *Peacebone* kan på ytan lätt misstas för en relativt vanlig poplåt, med körsång i höga toner som återkommer i flera intensiva lager i sällskap av ett infekterat pianospel och tropiska instrument, men som långsamt faller in och avslutas med sedvanlig psykedeliagladje.

Mannen bakom Animal Collectives åttonde album, Scott Colburn, är även geniet bakom Arcade Fires *Neon Bible*, och man kan lätt inbilla sig att det märks när man när skivans bästa spår, *Fireworks*, som så gott det går frångår de vanliga syratrippnormerna som Animal Collective annars tar i anspråk och underbart puttrande landar någonstans mellan tyngdlagarna. Eller i en aning labila *For the Reverend Green*, skivans mittpunkt, som kittlar mina tidigare nedsödda sinnen och vid en första lyssning tycks inleda med ett skrangligt Death From Above-intro och ett stimulerande mitten-parti som är som hämtat ur Isaac Brocks memoarer. I *Winter Wonder Land*, där Animal Collectives instrumentala psykedeliapop når sitt klimax, överlappar mina handklapp varandra i skiftande takt och runt om mig ser jag bara underbara lager av orgeltangenter och färger som lyckats ta sig in, förbi min barrikaderade dörr, och allt verkar med andra ord vara som det ska.

Andreas Häggström

ARCHITECTURE IN HELSINKI

Places Like This

TAILEM BEND/BONNIERAMIGO

Som bandedlemmarna själva säger, "it could not be more removed from the previous album". Här leker man verkligen runt med dagens elektronik; calypsorytmer och tropiska trumtakter är vad denna livliga och intresseväckande popskiva består av. Synd om man faktiskt gillade det man hörde på *In Case We Die* eftersom skivorna skiljer sig lite mer än vad de kanske borde göra.

Sångaren Cameron Bird inspirerades tydligen av verkligheten i New York, med allt från tuffa latinoområden till skräp på fönsterrutorna när han gjorde detta album. Jag förstår inte riktigt sambandet men om det nu funkar för honom och resten av bandet så visst, kör på.

Med en mäktig början, seg mitt och ett sisådär slut tycker jag nog att de kunde lagt ner lite mer tid på låtarna. Det känns halvfärdigt från och till vilket förstör vad som egentligen kunde ha blivit en helgrym hitplatta. All in all så funkar det säkert för alla gamla fans så lyssna gärna men ha inte allför stora förhoppningar. Favoriten är *Hold Music* med härliga frasen "give it to me baby, give it to me"...

Anna Plaza

AROAH

El Día Después

ACUARELA/DOTSHOP:SE

Har ett nytt favoritspråk när det gäller popmusik. Spanska. Otroligt vackert och uttrycksfullt. Aroah, eller Irene Tremblay som hon heter, sjunger vackra folkpopvisor till komp av trummor, bas och akustisk gitarr å la Ed Harcourt eller The Concretes. Hade det här varit en skiva på engelska eller, gud förbjude, på svenska hade jag med största förmodan spytt galla över den. Men Irene gör *El Día Después* angelägen och stor.

Per Lundberg GB

BISHOP ALLEN

The Broken String

DEAD OCEANS/BORDER

Det är något över Bishop Allens sparsmakade poparrangemang som andas sommar. Inte något skirt, utan en sån där sommar man spenderar i gröngräset med en bandspelare och goda vänner. Det är känslan av att springa så fort över asfalten att det känns som att man flyger om man använder sin goda fantasi – och känslan av att vara bäst i världen. Bishop Allen peppar och lyfter och gör mig på makalöst gott humör. De rycker med och manar till spontan-dans just där i gröngräset och jag kan verkligen inte vara stilla hur gärna jag än vill. New York-bandet har utöver en strålende skiva (låtar som *Click, Click, Click, Click* och *Like Castanets* gör mig knäsvag) lyckats fånga en känsla som jag saknar. Den här skivan är så bra. Lyssna!

Emma Rastbäck

THE BRAVERY

The Sun and the Moon

ISLAND/UNIVERSAL

Det finns många band som får sig ett världsnamn men när man väl tittar tillbaka får en att undra vad det egentligen var som gjorde dem stora. Så är fallet med The Bravery.

Deras debutalbum från 2005 åkte rakt in på listorna i både USA och Storbritannien och New York-killarna gjorde genast dundersuccé. Vad var det då som gjorde dem unika? Ja, svar uppskattas gärna för själv vet jag inte.

Visst ser de slappt coola ut och Sam Endicotts perfekta "I couldn't care less"-röst är skön, men i dagens läge kan man hitta en hel del andra band med fler kvaliteter. The Bravery har ändå slagit stort i England just för att de inte följer den typiska indierocken som regerar där, detta är självklart omedvetet men är ett stort plus. Vad killarna istället kör på är amerikansk tillbakadragen rock med någon form av engelsk laidback touch.

Jämför vi *The Sun and the Moon* med första plattan så är det lite svårt att bestämma sig för vilken man helst vill sätta på en trivsam fredagskväll. För även om första albumet kommer att förbli oförglömligt för alla fans så är det nya lite mer uttänkt och därmed aningen bättre. Mer arbete har lagts ner på att få melodierna att flyta på vilket gör upplevelsen trevligare för våra trumhinnor. Tips att lyssna på, inte bara för de diverse intressanta titlarna men även för melodierna som lätt fastnar, är: *Every Word is a Knife in My Ear*, *Split Me Wide Open*, *Fistful of Sand* och *This is Not the End* (låt inte *London Calling*-introt lura er). Min favorit blir nog ändå mörka och lyriskt intressanta *Tragedy Bound*.

Not: att ha så kallat intro som förstaspar, existerar det fortfarande?

Anna Plaza

BULLIT

Bullitville

BULLITVILLE RECORDS

När dalagruppen Shufflas sprack valde Vitamin och Prefekt att vandra vidare under ny skyltning: Bullit. Första intrycket av *Bullitville* är ordet "påkostat". Ett utvikiningsbart konvolut med tjock booklet innehållandes photoshopade bilder och samtliga texter. När skivan börjar snurra är detta första intryck bestående. Allt är väldigt välproducerat och dragspelet i titelspåret ger löften om vad som komma skall. Över skivan ligger sedan en liten folkmusik-touch med den typ av rena sköra klang som Superscis *On the Grind* fångade mig med (Bullit spelar dessutom många av instrumenten själva istället för att sampla Kate Bush).

Beatsen är *Bullitvilles* stora behållning. Det plattan snubblar på är duons väldiga popvänlighet. Förutom det starkaste spåret *Bring Me*

the Sun är rapparnas insatser så väldigt mjuka och runda. Influenserna från Promoes melodivdrivna flow tas till överdrift och albumets 14 spår med sina 14 gospelhöjda sångrefränger blir för mycket. Det blir till slut nästan varningsflagg för världsmusik (ursäktas svordomen) och synkroniserad pojkbandsdans. *Bullitvilles* vassa musikaliska produktioner – fast med mer klassiska och pondusfyllda rhymes – skulle bli fullträff. Som dalmas har jag hört Shufflas back in the days. Det finns där någonstans.

Erik Hjortek

CARIBOU

Andorra

CITY SLANG/BONNIERAMIGO

Dan Snaith, mannen bakom Caribou, är framme vid sitt fjärde album med eskapistiska *Andorra*, och soundet är mer svävande än någonsin. Verkligheten finns med någonstans i utkanten hela vägen, men gör inget intrång på den drömska stämning som så sakteliga byggs upp. Emellanåt uppväcks den psykedelia som dominerade musikkvärlden under slutet av 1960-talet och början av 70-talet, fast på ett sobert och kontrollerat vis.

Andorra når sin absoluta höjdpunkt när landsmannen Jeremy Greenspan från Junior Boys lånar ut sin röst till *She's the One*. En liten sot poplåt som kan få vem som helst att ta en välbehövlig paus från världen i sann eskapistisk anda. Bäst just nu.

Emma Rastbäck

THE CHEMICAL BROTHERS

We Are the Night

VIRGIN/EMI

På sjätte albumet fortsätter Ed Simons och Tom Rowlands i samma riktning som de senaste tre fullängdarna – rakt nedåt. Trots att de plockar med Klaxons, Fatlip och andra, trots att de sneglar på The Knifes sätt att använda oljefat och trots att titelspåret ges en rejäl injektion med krautelement är det bara att konstatera att den kemiska glöd som omgav de båda låtsasbröderna en gång i tiden falnat till ett svagt skimmer. The Chemical Brothers har aldrig låtit så här idéfattiga och trötta.

Mats Almegård

EVA DAHLGREN

En blekt blondins ballader 1980-2005

SONYBMG

På något sätt tar det andan ur mig, inledningsspåret, *Bara ibland*. Hade nästan helt förträngt den. Tar mig tillbaka till det tidiga 80-talets underbara Eldorado-radio. Hon sjöng signaturen ett tag, från samma era, men den är tyvärr inte med här. Hon kändes som något spännande, som via, visserligen så här i efterhand kanske väl tidstypiska arrangemang, ändå nödvändiga, ändå adekvata, ändå tog tag i något i ens inre. Den suggestiva känslan i nämnda låtar famnade mig och fann ett oskrivet blad en gång i gryningen.

En blekt blondins ballader är en samling av, givetvis, Eva Dahlgrens ballader genom karriären, även om det åter verkar som att hon verkar vilja frångå allt som hände innan 1980. Okej, har definitivt inga problem med det. Här finns de hits man förväntar sig av hennes ballader: *Vem tänder stjärnorna*, *Ängeln i rummet*, ett par man knappt känner igen, ett par överraskande. Men som helhet känns det som en rätt schysst översikt av den lugna Eva Dahlgren, även om det ibland väl egentligen inte är så långt mellan balladerna och hennes upptempo-låtar? Ibland kan det kanske kännas väl

COMMON

Finding Forever

GEFFEN/UNIVERSAL

Södra Chitowns skönaste souljazzkatt Lonnie Rashid "Common" Lynn fortsätter sitt samarbete med en annan välkänd windy city-medelklassprofil: Kanye West. De har känt varandra sedan Kanye kom in i gamet 2004 (har han inte varit med längre?) med målet att göra plattor lika bra som Commons. Att Kanye blivit en sonderblingad global megastjärna har bara gett den mer tillbakadragne humanisten Common draghjälp, Grammy-statyetter och ökad synlighet har kommit hans väg också. Och med all rätta. Hans runda och varmt välkomnande stämna tillsammans med inkannde texter har tagits till en ny nivå med Kanyes kommersiella fingertoppskänsla och samplingskätthet i producentstolen. Kanye kan också vara lite hårdare vilket Common också mår bra av. Det hörs i maffiga *Southside*. Men A Tribe Called Quest-influenserna finns fortfarande kvar. Och DJ Premier scratchar på *The Game*. Och Lily Allen gästar faktiskt med bravur på *Drivin' Me Wild*. Och Bilal skönsjunger på flera platser (uhmmm...). OCH: D'Angelo viskar och kvider på Dilla-producerade *So Far to Go!*

Jag skulle kunna skriva hur mycket som helst om hur oemotståndlig *Finding Forever* är, men allra bäst är om jag slutar här och du ser till att bli kompis med Common. Bättre sent än aldrig.

Gary Landström

HOLGER CZUKAY & URSA MAJOR

21st Century

REVISED/BORDER

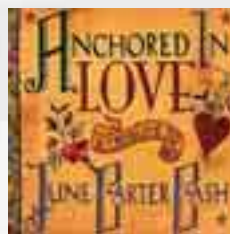
Gamle Holger Czukay är här igen, med en märklig karriär bakom sig. Märklig i mångt och mycket på grund av att han inte bara hållit sig från mainstreamfåran, utan sett till att hålla ett par kontinenter mellan den och sin musik. Bortsett från det han var med och skapade med legendariska Can (mmm, *Soul Desert*...) har hans soloutflykter sällan rönt speciellt mycket uppmärksamhet, och när de gjort det, knappast för sin hitpotential, utan

pretentiöst, men det har det väl alltid gjort, emellanåt? Och jag hade faktiskt glömt att *Jorden är ett litet rum* ändå är så bra som den är.

Oavsett vad man tycker om Eva Dahlgren så är hon en definitivt ikon för svensk, bra svensk, musik under den period under de första två tredjedelar av 80-talet där svensk musik påstods vara i kris. Lyssna på allt från det tidiga 80-talet, lyssna på en fanbärare, lyssna på *Guldgrävarsång* (fick inte Eva Dahlgren ett stipendium i början av 80-talet för att studera indianernas musikkultur?). Totalt sett väl värt att låna sitt öra till, ibland åter igen, ibland inte. Kanske inte mer för de givna låtarna, utan de som finns där i övrigt. För att upptäcka den Eva som ger så mycket mer.

Magnus Sjöberg

I en era av oändliga möjligheter till fritt skapande finner jag det (o)roande hur många band det finns därute som fortfarande både köper och säljer färdigskraddade koncept. Tanken slog mig då jag i högen av demos hittade ett uttalat "vegan straight edge-band". En genre som i Sverige gick i graven med Refused, trodde jag. Givetvis är det i deras värld fortfarande tidigt 90-tal och pålsindustrin det största bekymret mänskligheten har att tampas med. Ungefär. Innovation noll, med andra ord. Detta är bara ett exempel i berget av inspelningar som dräller in i brevlådan. Revival har blivit ett utsuddat begrepp, då det idag finns artister som representerar varje genre som någonsin uppstått. Huruvida man ska betrakta exempelvis straight edge som museiföremål eller ej låter jag vara osagt.

Göteborgs **No Hawaii** representerar den tekniska sidan av tung, hardcore- och psykedeliainspirerad metal. Drivna av frustrationen över att leva i ett dysfunktionellt samhälle kör de över det mesta som kommer i deras väg, och gör det med stil. Titeln *Bruce Lee in Your Brain* är talande för det ljudande resultatet.

We Do Not Negotiate With Terrorists härjar också i Göteborg. Frontmannen Ross Downings uppväxt i Manchester har satt sina spår i musiken. Det doftar av The Clash, men ligger också nära Television Personalities slöa, punkiga pop. Ibland tutar någon förstrött i ett blåsinstrument. Öppningen *Turn & Run* är lysande. Musiken är på något vis ganska sömnig, men på ett sunt sätt. Överraskningar lurar runt hörnen. Exempelvis dyker refrågen från *You Can't Hurry Love* upp i *The Boy with the Wrong Eyes*. Det är helt enkelt jäkligt charmig.

Vidare till Stockholm. Sex herrar närmare de 30 odlar skäggstubb och snyltar kläder från farfars garderob. De går i lag med en dam utrustad med hängslan och trumpet. Banjo, trombon och saxofon blandas in i kompotten. **Oband** är bland det bättre jag stött på i denna spalt. Countryrock med lagom klängande vid rötterna för att inte hamna i gubbräsket och lagom mycket framåtblickande för att inte bli uppblåst indie. Inledande *Everything* är knäckande. Tack och tack!

När vi väl befinner oss i Stockholm vill jag även nämna **Principe Valiente**, som håller liv i den dystra rock som startade med Joy Division. Apokalyptisk, dramatisk sång som närmast påminner om Interpol's Daniel Kessler är ett givet inslag, likaså stora gitarrmattor som driver melankolin runt, runt. Visst finns det skönhetsfläckar att skrubba bort, men rengöringsmedlet finns inom räckhåll.

Christian Thunarb

För kontakt

No Hawaii: contact@nohawaii.com

We Do Not Negotiate With Terrorists: ros-salexdowning@gmail.com

Oband: obandtheband@gmail.com

Principe Valiente: info@principevaliente.com

com

snarare för sitt experimentella uttryck. Minns plattorna med David Sylvian. Dock älskade jag hans *Rome Remains Rome*, som hade något riktigt öronfågnande med sig, samtidigt som det aparta. I pressreleasen står nyss nämnde David Sylvian citerad, efter att ha hört *21st Century*, att han aldrig trott det skulle vara Czukay: "more of a "pop" direction than you've pursued in a while, isn't it?".

Men det är ju inte direkt pop som vi känner det i allmänhet, utan som en halvt dystopisk electronicaodyssey, möjligen. Okej, det är mer lättillgängligt än vad det brukar med Holger Czukay. Däremot skulle det faktiskt kunna vara hur Can skulle ha kunnat låta idag, slår det mig. Och det är riktigt häftigt. För det är det. Ursa Majors röst ledsagar genom ljudlandskapen, precis som Damo Suzuki en gång, även om uttrycken är rejält olika. På något sätt känns det ändå adekvat, ett mognare uttryck till en mognare experimentalism. Och att Sylvian kallar det pop sätter ju ändå Czukay på kartan som en vid sidan vandrande. För allt som är gott vid sidan av, för allt som är gott och viktigt och värt något – häftigt att höra en gammal ikon faktiskt leverera. Lyssna på *Crazy Day*, lyssna till det mesta, lyssna till de möjliga nutida referenserna, lyssna till tidiga Can-plattor, och lyss till ett vist utomstående, enastående, geni.

Magnus Sjöberg

DEVOTCHKA

How it Ends

ANTI/BONNIERAMIGO

How it Ends är en skön mix av mariachiblås, klezmer, punk och nordamerikansk rootsmusik, uppblandat med ett visst mått av galenskap. Som David Byrne goes Balkan. Efter några genomlysningar är du huvudpersonen i nya kredffilmen av Emir Kusturica, med solen i ögonen och den mentala hälsan långsamt på väg ut ur kroppen.

Stämningen DeVotchKa bygger upp med dragspel, brass och en uppsjö smått oväntade inslag är varm och omhuldad, och vaggar in lyssnaren i en bekväm trygghet. Man blir glad och förnöjd. Tyckte du om musiken till biosuccén *Little Miss Sunshine* tors jag nästan lova att du kommer att avguda DeVotchKa.

Emma Rastbäck

DIVERSE ARTISTER

Anchored in Love: A Tribute to June Carter Cash

DUALTONE/ROOTSY

Sedan ikonen Johnny Cash gick bort för några år sedan har marknaden svämmat över av samlingsplattor, tidigare outgivet material och till och med en långfilm. Samtidigt har det varit ganska tyst om hans fru June Carter Cash som avled i samma veva. Hon var nämligen en countrydrottning redan innan hon träffade Johnny och hade föräldrar som brukar kallas countrymusikens grundare. Med andra ord är det hög tid att damen uppmärksammas.

Men jag blev förstörd misstänksam över ett hyllningsalbum. Sådana brukar vara sömniga historier med fega, pliktskyldiga och respektfulla tolkningar av en artists musik. Så är också den inledande *If I Were a Carpenter*, med Sheryl Crow och Willie Nelson, en tämligen blek historia. Men redan i andraspåret Jackson tar det sig då Carlene Carter och Ronnie Dunn gör en riktigt uppfriskande version. Det visar sig snart att skivan inte innehåller lågvattenmärken. Bland höjdarna hittas i stället *Far Side Banks of Jordan* (Patty Loveless och Kris Kristofferson), *Wildwood Flower* (Loretta Lynn) och *Road to Kaintuck* (Billy Bob Thornton och The Peasall Sisters). Samtliga medverkande, varav många är gamla vänner till familjen, tolkar materialet med både inlevelse och

känsla. Det hjälper säkert också till att John Carter Cash står som producent. Med målet att föra fram sin mors musik.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

Compilation 4

KITSUNÉ MUSIC/BORDER

Ingen har väl missat den franska electroklubb-vågen som sköljt över land och rike på sista tiden. Visserligen har ju Air och Daft Punk alltid varit mer eller mindre i ropet, men nu när Justice, Yelle och Uffie och en sjukt massa andra fransospartypeople kommit och hypats till tusen är ju trenden bara ett faktum. Det franska electronicaskivbolaget Kitsuné är någon som fått en stor och härlig bit av just denna kaka, och på denna skiva har de nosat upp electrotryfflar för oss som inte orkar sitta på mspace dagarna i ända.

Och det är eget Kitsunéfolk blandat med, ja... Folk som de gillar. Och det blir en intressant blandning. Vissa spår fullkomligt skriker efter att bli spelade till galna klubbkids, epilepsiblinkande ljus och packade dansgolv, och de bästa bland dessa är definitivt brittiska Hadouken!, ett gäng 20-åringar från England som spelar någon slags nonchalant The Streets-hiphop/electro/grime och Foals med *Hummer* som är ett stycke desperat kärlek. Sedan finns det mer chilloutelectro med Hot Chip-vibbar där Thieves Like Us, Whitey (myspaceguldkalv) och franska Numéro# bjuder på utsökta beats och relaxdans.

Överlag håller samlingskivan hög standard, även om en del spår känns som bleka och uppreppande kopior på ett vinnande koncept. Men faktum är att de låtarna som är bra på Kitsunés fjärde nu-plockar-vi-russinen-ur-kakan-platta är jävligt bra. Och missa inte Howlin' Pells otippade röstbidrag på *Dance to Our Disco* (ja, det är han!) eller Guns n' Bombs *Crossover Appeal* (radio edit!) som är precis så primitivt teknohård som du vill ha det när vardagen stryper dig.

Nina Einarsson

DIVERSE ARTISTER

Kompakt Total 8

KOMPAKT/IMPORT

Kölnbolaget Kompakt har nästan blivit sönderkrat av svensk media och svenska fans de senaste fem åren. Kärleken verkar ömsesidig för när de summerar året hittills på denna dubbelsamling finns en rad svenskar representerade; Rice Twins, Steadycam och Aril Brikiha. Steadycam levererar också skivans starkaste spår (och den bästa titeln) med ettriga *In the Moog For Love*. Annars är det en blandad resa – Kompakts förkärlek för poppig techno blir i vissa spår lite kladdigt ointressant. Superpitcher, nyss nämnda Rice Twins och Rex The Dog är exempel på utslätad techno som flirar hej vilt med poppen men där resultatet faktiskt är rätt såsigt. Bättre är Hervé AK:s askalade *The Closer*, DJ Kozes tranceförtande *Mariposa* och Jörg Burgers *Polyform 1*. En blandad blandning alltså – och sådan visar den exemplariskt upp Kompakts många sidor: både de mindre intressanta och de riktiga pärlorna.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

Ström: Ny musik för landsorg

CONTAINER

Eller *När kungen dör*, som var första förslaget till titel. Förra året var temat för radioprogrammet Ström pausfågeln, vilket resulterade i den intressanta samlingen *Pausfågeln remixad*. I år var temat musik att spela i radion vid landsorg – varför spela Pettersen Berger när kanske Jean-Louis Huhta funkare lika bra?

Första frågan är givetvis: funkare detta att spela vid landsorg? Och ja, flera av låtarna känns som de skulle funkare, inledande Akamus *In Case of Sorrow* till exempel får fram rätt ton, medan andra känns alltför intetsägande (Håkan Lidbo och Alex van Heerden, Unai) eller kanske alltför underliga (Differnet, Ludvig Elblaus) för att passa.

Andra frågan, den mer relevanta frågan för de allra flesta: funkare det även när det inte är landsorg? Några spår är bra och spännande nog att inbjuda till upprepade spelningar, särskilt *Rivers or Tears* från Huhta och *7 4 Her* från Libra. Men alltför mycket av samlingen försvinner in i ett oformligt töcken och en eller två låtar innebär obligatoriska hugg på hoppa-framåt-knappen.

Henrik Strömberg

THE EXPLODING BOY

The Exploding Boy

INEXPLORIATA/SOUND POLLUTION

Svart svart svart är pressutskicket, samtliga konvolut och CD:n, så det är inte utan vissa aningar om mörk dramatik jag sätter på The Exploding Boys debutplatta. Och visst bekräftas mina fördomar, men faktum är att det inte är alls så tungt, pretentiöst eller svårlyssnat som en person med förkärlek för twee (som undertecknad) kunde ha förväntat sig. För även om skivan är dunkel så är den även förvånande melodios och på sina håll riktigt berörande. Bäst är balladen *Go Away*, med stråkar och försiktiga melodier som verkligen lyckas beröra. Något av den bästa ballad jag hört på länge.

Dock känns skivan inte riktigt färdig. Sängen är på svajig svengelska, texterna när inte riktigt fram och majoriteten av låtarna är alltför lika med sina halvdramatiska riff och återkommande seghet. Det blir ofta jeansreklamvarning istället för hippt rock-80-tal och efter halva skivan har den exploderade pojken förlorat vårt intresse. Men potentialen finns där, låt bandet mogna lite så kan de mycket väl komma till fjärde bas istället för halvvägs.

Nina Einarsson

GHOSTS

The World is Outside

ATLANTIC/UNIVERSAL

Detta engelska indieband hette ursprungligen Polanski och hann släppa tre singlar innan man blev signade till storbolaget Atlantic och döpte om sig till Ghosts. Det handlar om glad solskenspop i samma anda som Toploader och Bluetones, och *The World is Outside* har en dansant somrig känsla över sig. Man har lyckats åstadkomma en oemotståndlig samling låtar uppbyggda av lika delar bubbelgum och kaxighet. Simon Pettigrew har en behaglig, lite pojkelig, röst och det märks att det här är ett samspelt band som haft kul i studion.

Det som framför allt får mig att smälta är de delikata syntslingorna i powerpoppande singelsläppen *Stay the Night* och *The World is Outside*. Ibland tenderar den här sortens pop att bli lite väl glättig, men här har man trots den lättviktiga tonen lyckats åstadkomma texter som har näring att berätta. Dessutom så känns det befriande med ett band som bara rakt upp och ner levererar glad brittisk pop utan det svärmod som kännetecknar band som Coldplay och Keane. Den här skivan innehåller harmonier och melodier som Per Gessle säkerligen önskat att han kommit på istället. Själv hoppas jag att de snart kommer till en scen nära mig för det här är riktigt bra.

Thomas Rödin

Coke iTunes takeoff

ONSTAGE. ONLINE.

Sommaren har varit blöttagd men festivalkänslan har ändå varit på topp. Göteborgsduon Äkta Kärlek blev genom talangplattformen Takeoff, som är ett samarbete mellan Coca-Cola och iTunes, utvalda att åka till Borlänge och göra en klubbspelning på Peace & Love-festivalen. De tog med sig ett riktigt funkigt band, finaste scenklädseln och massor av energi, tillfället till ära. Så här såg det ut.

Ungefär här börjar det bli svettigt i lokalen.

Coke

Katja, Stina och Matilda soundcheckar.

Cowboybaren Bolanche funkade bra för Äkta Kärleks reggaeraggahiphopsväng.

Avslutningen var grym. Tack för i sommar, Äkta Kärlek!

Läs mera,
hämta podcasts och se videoklipp
från Takeoff på www.coke.com/music.
Här kan du också anmäla ditt eget band och
därmed få spela på Takeoffarrangemang.

RECOILsubHuman
MUTE/EMI

Alan Wilders kärleksaffär med blues märktes först på skiva 1992 med låten *Electro Blues for Bukka White* på albumet *Bloodline*. Nu 15 år senare har den tilläts blomma fullt ut. *Sub-Human* är i mångt och mycket ett samarbete mellan den före detta Depeche Mode-medlemmen och bluesmannen Joe Richardson. Kombinationen tår suggestiv elektronika och mörk blues funk är riktigt bra.

Det intressanta med *subHuman*-DVD:n är att den förutom albumet i stereo- och 5.1-mixar även innehåller *subHuman / Reduction* – hela albumet i en annorlunda, betydligt mer sparsmakad mix. Alan Wilder lägger gärna lager på lager på lager med ljud, och visst blir det en del härliga klimax i låtarna då, men det hela tenderar också kännas lite väl bombastiskt. I *Reduction*-mixen har han skalat bort tills endast det väsentliga är kvar – det är faktiskt den bättre versionen av skivan, och det är synd att de som köper CD:n inte får ta del av den.

Med på DVD:n är också samtliga musikvideor från tidigare album, vilket är trevligt. Det är kanske inte några omissbara mästerverk, men lite roliga är de. Halvgömda finns där även två filmer med några galningar i kajaker, och som ljudspår används två av de bästa Recoil-låtarna: *Shunt* och *Electro Blues for Bukka White*. Cirkeln sluts.

Henrik Strömberg

Y & TLive: *One Hot Night*
LOCOMOTIVE RECORDS

Det är något med detta San Fransisco-bands logga som tilltalar mig. Enkel, cool och påminner om Thin Lizzy's kanske. Vilken konstig fågel de trots allt måste ha varit i den liberala västkuststaden.

Y & T drog igång i början av 1970-talet och har sedan dess släppt en mängd plattor. Då hamnade de i heavy metal-facket. Idag vet i fan vart man skulle sortera dem. Tvåstämmig gitarrock, som jag är en sucker för, framförda av äldre män i glesnande långt hår. Den här konserten gjordes endast för att spela in den här DVD:n. Därför upplever jag som tittare trots att publiken, som mest består av män, är hänförd och med på noterna som ganska stel. Livekonserter på DVD är ett svårt media tycker jag. Föredrar hellre att kolla in extramaterialet. Bakom scenen i logen. Där de INTE dricker alkohol eller tar knark utan bara sitter och berättar hur grym publiken var och hur svettiga de är. När de träffar fansen. Grånande män som fnittrar som Timo Räisänen-fans när de fått sin autograf. Bilder tagna från kön in till konserten. Där filmarna frågar var de kommer ifrån och den urdumma frågan om de är stora fans av Y & T. Vem skulle gå på en DVD-liveinspelning med Y & T om den personen inte var ett fan? Tar mig för pannan och sätter på avsnittet i logen en gång till.

Per Lundberg GB

GOREFEST*Rise to Ruin*

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

Trodde inte att några herrar från Holland skulle förgylla min sommar. Har rest en hel del under juni och juli. En bra kompis på resorna har varit *Rise to Ruin*. Ett klassiskt dödsmetallalbum helt enkelt. Inga direkta finesser. Bara genuint bra låtar. Att som band efter nio album fortfarande ha en sån hunger och ett sånt driv är imponerande. Speciellt i en genre som verkligen kräver mer än bara energi. Har du ännu inte hört den här holländska hemligheten är det dags att gör det. *Rise to Ruin* är ett utmärkt tillfälle.

Per Lundberg GB

THE GOURDS*Noble Creatures*

YEP ROC/BORDER

I över tio år har The Gourds fintrimmat sitt uttryck. Gruppens märkliga sångtexter och egensinniga blandning av rock, country, bluegrass och blues har blivit ett karaktäristiskt kännemärke. Det finns inget annat band som låter precis som The Gourds. Så har också Austin-bandet en skara lojala fans.

På sin tionde skiva fortsätter sångarna och multiinstrumentalisterna Kevin Russell och Jimmy Smith på den inslagna vägen och öppnar starkt med den inledande *How Will You Shine?*. Låtarna håller som vanligt hög klass och texterna är lika särpräglade och svårtolkade som alltid. Den stora skillnaden mot tidigare album är att gruppen valt att dra ned på tempot i flera spår. En kostym som klar bandet bra.

Robert Lagerström

JENNY HOYSTON*Isle of*

SOUTHERN/BORDER

Okej att Jenny Hoyston kanske inte har den allra längsta meritlistan, men det som står på den väger desto tyngre: gitarrist och sångerska i Erase Errata, ett sidoprojekt med Kim Gordon under namnet Anxious Rats, duetter med altcountrymusikern William Elliott Whitmore och nu solodebut med *Isle of*.

Isle of är en skiva som har skapat plats för flera genrer. Spretigt på sina ställen, men i Hoystons fall är det bara positivt. Klart roligast att lyssna till på skivan är *Even in this Day and Age*, som verkar bära spår av countryprojektet hon hade med Elliott Whitmore, men det här är en skiva full med låtar som du inte visste att du ville höra förrän nu.

Sara Jansson

KONGH*Counting Heartbeats*

TRUST NO ONE/SOUND POLLUTION

64 minuter och 46 sekunder fördelat på fem låtar där den kortaste, *Pushed Beyond*, klockar in på 11.10 och den längsta, *Adapt the Void*, går i mål på 15.20. Det kanske låter oroväckande på pappret men i realiteten har det ploppat upp en doom/sludge-svamp i de vetländska skogarna med en högst angenäm smak.

Att plocka in atmosfär bland de fetaste riff man kan drömma om gör tyngden så mycket tyngre och kraften så mycket kraftigare. Ett debutalbum på detta vis är få förunnat.

Roger Bengtsson

M-40*Historiens svarta vingslag*

SOUND POLLUTION

Tolv låtar på 31 minuter, fullt ös i stort hela tiden och riktigt arga texter om vad som är fel med världen vi lever i. Det är en kort sammanfattning av debutplattan från detta Lidköpingsband. Det är hardcore på svenska i samma anda som Totalt Jävla Mörker, fast kanske inte lika varierat – detta är mera rakt

på sak. Tyvärr känner jag att sångaren fastnar lite i samma tonläge och det gör att det mesta av texterna går förlorade, vilket är synd. Jag tycker också det är synd att de har två låtar på engelska, det hade känts bättre med en helt svensk platta. Men annars en mycket imponerande debut, och ett band jag definitivt tänker hålla ögonen på.

Mathias Skeppstedt

LA MASA*I allas åsyn*

A WEST SIDE FABRICATION/BORDER

Faktum är att La Masas *Flyttkartong* är något av den bästa låt jag hört på sistone från nya svenska band. Med sin 80-talsfeeling och självklara ös är den lite som Melody Clubs *I'm Electric* (brutalt underskattad låt), alltså en riktigt attraktiv adrenalinkick. *Rysk roulette* är i samma stuk. Och jag får verkligen lägga band på mig själv nu för att inte börja svamla om sommarflört, varm asfalt och sena festivalnätter (ni har läst det alltför många gånger i musiksammanhang, jag vet) men det känns faktiskt somrigt och teenlove-igt. På ett bra sätt. Skivan håller en jämn nivå, och är definitivt en imponerande debut. Dock kan det tilläggas att skivan fylls av barnsligt poetiska texter (på svenska), och det blir på gott och ont, ibland blir det lite väl hattigt. Men det förlåter jag faktiskt, för omslaget är hett och *Günther Wallraff på hal* is gör mig sorset glad och väldigt gråtmild.

Nina Einarsson

MIXTAPES & CELLMATES*A Retrospective*

NOMETHOD/DOTSHOUSE

Mixtapes & Cellmates är ett av mina svenska favoritband det här året. Deras suggestiva ljudbild i kombination med melodislingorna som ligger under de tjocka gitarrväggarna och blandar sig med Robert Svenssons uttrycksfulla röst gör dem både egna och intressanta.

Jag tyckte verkligen om andra EP:n *If There is Silence Fill it With Longing* men fick, trots enträget sökande, aldrig tag på första EP:n *Junio*. Därför blir jag glad när de nu släpper båda dessa, tillsammans med två remixar och en ny låt. *If There is Silence Fill it With Longing* låter precis lika bra som jag minns den, *Junio* gör mig glad och nya låten *The Part I Miss the*

Most is... är en vacker instrumentell historia som jag i och för sig skulle önska mer av. Men denna lilla besvikelse räddas av remixerna av *Cat Bulgar* som är både coola och lekfulla.

Det här är en perfekt introduktion och ett perfekt retrospektiv.

Linda Hansson

THE MOCKINGBIRDS*Always Late and Not Even Close*

HEPTOWN/SOUND POLLUTION

När svenska The Mockingbirds kickar igång börjar det bulta både här och där. De kör traditionell, rak punkrock, nerskitad med egna erfarenheter av händelser som bråkar rejält med killarna när de försöker uppnå ett liv värt namnet. De är inte tillgjort "titta på oss vad häftiga vi är" utan känslor och texter är självupplevda, vilket sätter tatuerade avtryck i musiken. I mitt huvud målas det upp bilder av stora gröningar, där fulla tonåringar höga på folköl (hoppas vi) tar en paus från alla problem och rullar omkring i gräset, fria från föräldrar, myndighetspersoner och andra krav. På en stor utomhusscen spelas... Ja, just det, ni vet vilka...

Men även om man inte längre är tonåring är det störtkönt att höra bandet skjuta från höften och uttrycka den frustration man kanske inte skriker ut själv, trots att den säkert dyker upp och spökar för de flesta lite då och då. Bara att erkänna. Dessutom kan de verkligen spela! *Next Time Around* har nästan lite "flippa ut å la Håkan Hellström" över sig. Annars hålls tempot på en intensiv och aggressiv, men då och då något poppigare, nivå. Man skymtar lite Offspring som tittar fram i bakfickan. Ta en öl, på med nitbältet och rocka loss! This is fuckin' good!

Mathilda Dahlgren

PHAROHE MONCH*Desire*

UNIVERSAL

Mer efterlängtat än så här kan väl en platta inte bli, gissar jag. Åtta år efter *Internal Affair* med en av världens tuffaste och bästa spår, *Simon Says*, är det nu dags för Queens-sonens andra soloplatte. Den har föregåtts av feta singeln *Push* som med sin blåsfyllda soulvibb omedelbart blev en solklar favorit. Och mer blaxkänsla finns på plattan. Men bäst är det

HAPPY MONDAYS*Uncle Dysfunktional*

SEQUEL/BORDER

När Happy Mondays härjade som värst på listorna var undertecknad bara tio år, och i min freestyle spelades Roxette och Def Leppard. Men faktum är att under några år i början av 1990-talet var Shaun Ryder & co något av det hetaste och mest innovativa som fanns på den engelska musikscenen. I och med releasen av 1992 års totalsågade album *Yes Please!* var dock glansperioden över och bandet splittrades. Genom åren har man sen återförenats för sporadiska turnéer och singelsläpp, men nu är man tillbaka med det första studioalbumet på 15 år.

Uncle Dysfunktional är med tanke på förutsättningarna faktiskt oväntat svängig. Efter det hårda liv medlemmarna levat så är det ett under i sig att de ens är vid liv och att de till och med kan leverera så bra en bonus. Även om bandet kanske inte är lika musikaliskt spännande längre som när det begav sig så är det här på intet sätt någon pinsam comeback. Musikstilar som electronica, samba och country blandas

hejvilt och man får bitvis till ett riktigt skönt groove. Men i min värld så har Happy Mondays största styrka alltid legat i Shauns utflippade nonsens-texter och ordlekar, och därför gläder det mig att han i låtar som *Anti Warhole* och *Jellybean* visar att han fortfarande har förmågan kvar.

Kanske kan man tycka att Happy Mondays känns fruktansvärt passé år 2007, men jag tycker att fans av nutida band i samma genre som Gorillaz borde ge den här skivan en chans. *Uncle Dysfunktional* är ingen revolutionerande platta, men en oväntat stabil och välkommen återkomst.

Thomas Rödén

Moneybrother

Mount Pleasure

Allas vår Moneybrother är med det största, varmaste och hårdast klappande hjärtat av alla tillbaka i hetluften med sitt nya engelskspråkiga album. "Mount Pleasure" innehåller tio kanonlåtar som än en gång bevisar vilken fantastisk artist Moneybrother är.

CD **169:-** Släpps 22/8

Priset gäller t.o.m. 14/9 så länge lagret räcker.

PS. Vi har även hörlurar från 85:-

ÅHLÉNS

Tusen möjligheter

FRITZ'S CORNER

STOCKHOLM

Fritz's Corner på Debaser Slussen

4/8 - STESO SONGS

11/8 - KID 606 (US)

22-03, 90:- (60:- för medlemmar)
20 år [18 för medlemmar], Debaser, Karl Johans Torg 1

Fritz's Corner på Stockholmsterrassen

22/8 - MSTRKRFT (CAN)

22-02, 90:- (60:- för medlemmar)
Kulturhuset, Sergelstorg

Senare i höst: Human Eye (US), David Vandervelde (US), Awesome Color (US), Handsome Furs (CAN), The National (US)

MER INFO: WWW.FRITZSCORNER.NU
WWW.MYSPACE.COM/FRITZSCORNERSTOCKHOLM

a&b amsterdam
dance event

**the worlds biggest
club festival**

18/19/20
october 2007

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

PELICAN - CITY OF ECHOES
DET STÖRSTA POST-ROCK/
METALBANDET ÄTERVÄNDER MED
BLYTUNGA COCK-ROCK RIFFS. 6-SIDIG
EXKLUSIV DIGIPACK.
HYDRAHEAD

ENTOMBED - SERPENT SAINTS
NIONDE PLATTAN FRÅN SVERIGES NR 1
DEATH 'N' ROLL BAND FÖLJER UPP FÖRRA
ÅRETS EP "WHEN IN SODOM". MUSIKALISKT
DJUPARE OCH BREDARE. NJUT AV KAOSSET!
CANDLELIGHT

INSANIA - AGONY, GIFT OF LIFE
EN NY MILSTOLPE I 90-TALS POWER!
GILLAR NI AVANTASIA, HELLOWEEN OCH
STRATOVARIUS KOMMER DEN HÄR GÅ PÅ
REPEAT! MIXAD I FINNVOX STUDIOS.
BLACK LODGE

XANDRIA - SALOMÉ (THE SEVENTH VEIL)
FANTASTISK GOTH METAL MED ÖSTER-
LÄNDSKA INSLAG. BÅNDET SOM VÄXER SIG
STARKARE FÖRVARJE ALBUM. JUDE PÅ "A
MYTH OF ARABIAN NIGHTS"... FÖR FANS AV
EVANESCENCE OCH WITHIN TEMPTATION.
DRAKKAR

LION'S SHARE - EMOTIONAL COMA
ÅRETS COMEBACK I NÖM SVENSK METAL!
SVERIGES BÄSTE SÄNGARE PATRIK JOHANS-
SON (ASTRAL DOORS), ILLINEUPEN, GÄSTAS
AV FOLK FRÅN MEGADETH, KISS, SOILWORK,
THERION, CHIMAIRA.
AFM RECORDS

MUNICIPAL WASTE - THE ART OF PARTYING
FÖLJER UPP "HAZARDOUS MUTATION" MED ETT
TILL ÄKTA OLD SCHOOL CROSSOVER THRASH
ALBUM. MUNICIPAL WASTE SPELAR PÅ AUGUSTI-
BULLER DEN 3:E AUGUSTI - MISSA INTE!
EARACHE

NILE - ITHYPHALLIC
NILE TAR STEGET UPP OCH LEVERERAR
SITT BÄSTA ALBUM NAGONSIN. DETTA
ÄR DET MEST SAMMANSATTA OCH UNIKA
DEATH METAL BÅNDET AV IDAG. TEKNISKT
OCH EXTREMT. KLAR KANDIDAT TILL
ÅRETS ALBUM!
NUCLEAR BLAST

CLAWFINGER - LIFE WILL KILL YOU
SVERIGES HÅRDASTE - KROSSAR ALLT I
SIN VÄG. FULLKOMLIGT UPPDATERADE
VISAR DE VAR SKÅPET SKA STA EN LÅNG
TID FRÅN ÖVER. ETT MASTE!
NUCLEAR BLAST

CANDLEMASS - KING OF THE GREY ISLANDS
EFTER ÅTERKOMSTEN 2005 SLÄPPER NU DOOM
KUNGARNA UPPFÖLJAREN. ETT ALBUM SOM VISAR
BREDD, MUSIKALITET, KVALITET OCH EN
SJUHELVETES TYNGD.
NUCLEAR BLAST

LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!
Skicka JOIN SOUND i ett sms till 72246 så får du en
gratis lista på ringsignaler med bla Candlemass, Dim-
mu Borgir, Hammerfall, In Flames, The Kristet Utse-
ende, Nightwish och Sabaton direkt till din mobil.

www.soundpollution.se
downloads, postorder mm.

VISIONS OF ATLANTIS - TRINITY
MED SIN TREDJE PLATTA TAR BÅNDET
SYMFORISK METAL TILL EN NY NIVÅ!
SUVERÄNT, TUNGT, KRAFTFULLT!
NAPALM

KATATONIA - LIVE CONSTERNATION
LIVE FRÅN SUMMER BREEZE DE 2006.
CD+DVDA 5.1 OCH 2.0!!! PRODUCERAT AV
JENS BOGREN (OPETH)
PEACEVILLE

när knytnäven hänger i luften. Pharoahe ska vara hård som granit över enkla och nakna beats som i *What it is* eller pistolkulans historia *When the Gun Draws*, inte smöra som han gör med Erykah Badu i mesiga *Hold On*. Schmoova r'n'b-snubbar finns det i drivor, Pharoahe bör inte trampa i deras kärr. Hellre ska han som i titelspåret låta som Looptroop. Men PE-spoofen *Welcome to the Terrordome* känns obefogad och snurrig.

Detta sagt så är *Desire* en kanonplatta, så klart. Pharoahe spy i *Free* på branschen som satt käppar i hans hjul under många år nu, och *Let's Go* har *Simon Says*-kvaliteter både i musiken och mickleveransen. Och faktiskt gillar jag swing/gospel/Elvis-rökaren *Body Baby* som trots (eller kanske på grund av) totalt sjuk upptempomelodi sätter sig efter två sekunder. I sanning ett bisarrt Pharoahe-ögonblick.

Gary Landström

MONEYBROTHER

Mount Pleasure

BURNING HEART/BONNIERAMIGO

Så här skrev jag efter tre-fyra genomlysningar av *Mount Pleasure*:

"Alltså, jag kan känna att jag trivdes mer med Anders Wendins musikaliska vision när den var mer färgad av The Clash än The E Street Band. Jag vet att det är tjugitjet, men i hans förra band Monster fanns en revolutionär glöd som saknas mer och mer i Moneybrothers låtar. Dessutom har tempot och intensiteten i musiken dragits ner sedan paniken från genombrötet 2003. Till och med bilderna på Anders är idag väldigt färgade av bossens okomplicerade amerikanska blue collar-fattigmanestetik. Men det är ju så han vill ha det, så okej.

Mount Pleasure innehåller sålunda en hel del saxofoner och framförallt drivande pianoklink som Springsteen och hans mannar levererat sedan början av 1970-talet. Och *Will There Be Music?*s Thin Lizzy-gubbgung är inte smickrande... Moneybrothers tidigare plattor har dock innehållit låtar med starkare karaktär, med tydligare melodier, så att man haft överseende med de tydliga influenserna. Här kör istället bandet ofta bara igång med ett anonymt gung eller groove och sen händer inte så mycket mer. Jag är inte riktigt nöjd trots snygga köror och sedvanlig skarp närvaro."

Efter sex-sju lyssningar:

"Vissa låtar har börjat sätta sig, melodislingor och harmonier blir en del av min vardag. Jag nynnar vissa låtar när jag ska somna. Tycker dock fortfarande att den alltså närvarande saxen känns fånig, men har kommit överens med orglar och pianon i alla fall. Anders Wendins sexiga röst förlåter det mesta".

Och efter nio-tio lyssningar:

"Höjdarspåren som kommer att bli framtida (live-)klassiker har utkristalliserat sig: duetten med norskan Ane Brun kallad *It Might As Well Be Now* är en ballad som krullar sig i nacken. Om man inte får en klump i halsen av den är det nog bäst att kolla pulsen. Kompet är sjukt vackert återhållet, Anders sjunger som en gud men Ane Brun är utomjordligt jävla superhärlik. Fullständigt bedårande! Och pulserande *It Will Not Happen Here* är en trall- och kramvänlig lät som växer i intensitet och volym, ett extranummer live är min gissning. Största partymonstret är utan tvekan *Just Another Summer!* Med sin bombastiska och evigt expanderande refräng samt knivskarpa Clash-riff är den överlägsen just nu. Plattans avslutande tre spår är också favoriter, dramaten byggs upp på nytt gäng på gång. Ska bara lyssna ett par gånger till på plattan nu, sen ska jag försöka göra något annat..."

Är det detta som kallas att en platta "växer"? Inser att Moneybrothers lägstanivå motsvarar många andra artisters högstänivå...

Gary Landström

THE NEW PORNOGRAPHERS

Challengers

MATADOR/PLAYGROUND

Kanada behåller sin ställning som världens främsta popland ännu ett tag, senast i raden att släppa ifrån sig ett näst intill oantastligt album är The New Pornographers. *Challengers* är det fjärde i raden från denna, i någon mån, supergrupp. Neko Case sjunger ljuvligare än nånsin, speciellt på vackra titelspåret. A.C. Newman har skrivit ett sammanhängande album som låter precis som något jag skulle ha lyssnat på när jag var 14. Det är trist att deras alster inte hade letat sig till vår sida Atlanten redan då.

Största delen av den tid *Challengers* varar blir jag upplyft och önskar att jag vore 14 igen och kunde ha bättre smak. Men sedan kommer de irriterande avbrotten, som Lou Reed-tramsiga *Myriad Harbour* och *Mutiny I Promise You* och raserar helhetsintrycket. Tonen och stämningen från resten av skivan förloras i dessa bägge låtar, och hemtrevligheten och nostalgin är som bortblåst. De passar inte in, och det är så synd. Inte ens fantastiska *Unguided* eller *Adventures in Solitude* kan förhindra kraschlandningen.

Emma Rastbäck

ROY PACI & ARETUSKA

Suonoglobal

V2/BONNIERAMIGO

När man tappat tron på hybrider mellan det hårda och mjuka, mellan det urbana och rurala, när man inte längre tror på sväng och tyngd med etniska förtecken bortom Manu Chao: Finn *Suonoglobal*. Hyggligt traditionella spanska rytmer och toner, men ofta uppblandat med mer moderna kryddor, framför allt från hiphopen. Ibland soft folkligt ruralt, ibland mer hård urbanism, sällan något mittemellan, förmodligen för att det hör ihop, för att det är en musik för nuet, för dagen, för året, för tiden. Ibland som det som band som Ojos de Brujo, Dusminguet eller Los de Abajo försökt sig på, men tyngre, hårdare, men annars samma blandning mellan det etniska och det moderna.

TIMO RÄISÄNEN

Love Will Turn You Around

RAZZIA/BONNIERAMIGO

På scen, med bar överkropp och väl synlig 22 Piste Pirkko-inspirerad tatuering under högra bröstet, är Timo en alldeles bedårande popstjärna. Dessutom verkar han nyfiken och öppen mot sina fans. Som i sin tur ålskar honom reservationslöst. Så klart. Han är ju en bedårande popstjärna. Som ofta glider skönt i sången, och på det sättet viftar med gamle kompisen Håkan H:s sjunga-med-känsla-istället-för-tonsäkerhet-flagga. Att kompensera med energi, inlevelse och någon slags inre drivkraft i musikskapandet föredrar även jag framför torr perfektionism.

Timos infallsrikedom och sprallighet spiller över på låtmaterialet också. Låtarna får gärna spreta även om ämnet för dagen ofta är kärlekens vändor och glädjeämnen. Ibland blir det grunghårdrockigt (som i inledande *My Valentine* med sitt mangel och i *Sundays* tunga ackord), ibland ultra-poppigt (*Spill Your Beans* med sina glada

Tidigare plattor med Roy Paci & Aretuska har känts mer instrumentalt inriktade, men här finns sångare, sånger, texter som mixas hårdare än musiken – att spela betyder både trakterande av instrument och att leka på de flesta av västvärldens språk. Det känns i och för sig inte speciellt lekfullt, men fantasifullt, -fyllt, och en spelglädje och ett drag man förs med av, hela tiden, fortare eller långsammare. Som en koncentration av det mesta av spansk hybridmusik, inklusive de sydeuropeiska och centralamerikanska spanskalande flirtarna många band gett sig på under de senare åren. Men Roy Paci och Aretuska härdar det, badar det, och levererar det i ett koncentrerat paket.

Magnus Sjöberg

PATH OF NO RETURN

The Absinthe Dreams

BURNING HEART/BONNIERAMIGO

"Stay away" är de första ord som skriks ut. Jag skiter såklart i det och stannar kvar i närkingarnas sällskap. *Black Nights Coming* från 2005 var ju ett ljuspunktsverk av mörkt klingande metalcore och efter att jag sett några spelningar med den nya sångaren Patrik Jakobsson fanns inte fog att tro att de frångått sitt koncept.

Mycket riktigt så vräks det på med mer hardcore i metallapning, om än snäppet mer betoning på metal, och de tillhör fortfarande toppskiktet inom sitt gebit. Efter lyssningarna hittills ter sig vokalisterna aningen blekare än den forslåne Adam Hector (som numera trakterar basen i Bullet) och lite mer variation bland strupljuden hade välkomnats.

Hur som helst en finfin uppföljare till debuten.

Roger Bengtsson

PG.LOST

Yes I Am

BONNIERAMIGO

Detta är första EP:n från detta Norrköpings-band, och jag måste säga att det utan tvekan är det mest lovande jag hört i år. Det är skört, vackert, hårt och argt – allt i ett. Det är post-rock så det förslår, med tydliga influenser som Explosions In The Sky, Pelican och Red Sparowes. Plockande gitarmattor sköljer över dig och trummisen slår för vilda livet och ser till att ingen cymbal känner sig utanför. Fast attackerna

utrop!) men även svepande episkt (titelspåret). Och så har vi singeln *Sweet Marie* som både är en hårt briserande popbomb rent musikaliskt samtidigt som den är intressant textmässigt då den luftar tankar kring om kärlekssveket inträffade medan förhållandet fortfarande var igång. Mina två favoritspår är dock (utöver *Sweet Marie*) fett orkestrerade *Stop Rocking the Boat* och smått pompösa *Michael*. I de tre spåren har man egentligen hela Timo-spektrat, resten på plattan är bara bonus. Eller utfyllnad, hur man nu vill se på saken.

Gary Landström

gör inte ont som hos Mogwai, och det är inte lika episkt som Red Sparowes, men de är på god väg, och just nu är deras debutplatta troligtvis den jag ser mest fram emot i år.

Mathias Skeppstedt

PRINCE

Planet Earth

NPG/SONYBMG

Den moderna funk/rock/soul/r'n'b:ns fader är tillbaka med ett nytt album. Men det mest intressanta denna gång är sättet den distribueras på i popens hemland, England. Där följde den, utan extra kostnad, med tidningen Mail On Sunday den 15 juli. Blaskan har en normalupplaga på 2,3 miljoner ex. Rätt så fet deal således. Skivbutikerna i England sliter sitt hår och plattan verkar inte ens släppas till försäljning där. Så, är då Prince en modern Robin Hood som släpper musiken fri, så som han nu hyllas av sina fans, eller är detta bara nya tidens marknadsföring? Prince har i alla fall sålt slut ett stort antal spelningar i London under augusti-september och media runtom i världen uppmärksammar detta tilltag, så någon kostsam global annonskampanj behövs sannolikt inte. Prince har de senaste åren inte direkt legat i framkant musikaliskt sett (trots att han med sin begåvning borde göra det!), så lite extra uppmärksamhet kring skivsläppet är säkert också uppskattat.

Hur låter *Planet Earth* då? Jo, rösten har han kvar, de smäckra popharmonierna likaså. Men den riktiga glöden saknas. Känns som han sitter isolerad från världen i sitt slott och jamar (undrar om albumtiteln är ironisk?) i samma fotspår som han gjort sedan hans kreativa storhetstid tog slut i början av 1990-talet. Men singeln *Guitar* har vassa kanter, både via sin distade gitarr och xaxiga sång ("I love you baby/but not like I love my guitar"). *The One U Wanna C* är också skaplig där Prince är manschauvinistisk på ett sött sätt: "I've got a lot of money/I don't wanna spend it on me/I like pretty things/you're just as pretty as you can be". Och utöver *Mr. Goodnight* där Prince slårapprar skönt och funkiga *Chelsea Rodgers* är resten av låtarna tyvärr alldeles för bleka. Bara fyra spår av tio som funkner motsvarar sorgligt nog den lille mannens kapacitet på sistone. Musikaliskt sett är kontentan att han kan mer. Kanske borde han lägga inspirationen och innovationslustan på sin musik istället för på businessen...

Gary Landström

MAGNUS ROSÉN

Set Me Free

SOUND POLLUTION

Magnus Rosén är driftigheten personifierad. Som Hammerfalls tidigare basist har han en tioårig karriär bakom sig inom hårdrocken, men han har även hunnit med musikaliskt välgörenhetsarbete i Sydamerika, olika anti-väld- och antidrogkampanjer, samt ett flertal samarbeten med musikinstitutioner, varav det färskaste med Göteborgsoperan.

Magnus Rosén har tidigare även släppt fyra soloskivor där basen är det centrala i musiken och *Set Me Free* håller sig till samma tema. Och visst kan Magnus Rosén spela bas, oavsett om det gäller funk, jazz, pop, rock, eller klassiskt (i form av dryga minuten *Badinerie*). Elbasvirtuosen (och hans skickliga medmusikanter) bjuder på intressant lyssning, men kanske i första hand för dem som söker en uppvisning i elbasens ädla konst. Resten lär törsta i avsaknaden av såväl sång som medryckande refränger.

Sanna Posti Sjöman

skivor

SPOON

Ga Ga Ga Ga Ga
MERGE/BONNIERAMIGO

Det här Texas-baserade bandet fortsätter på sin sjätte skiva att göra traditionell rockmusik. Men allra bäst är de bryter av från det spåret och överraskar med handklapp och blås, som i *The Underdog*. Eller som i *You Got Yr. Chrry Bomb* när de låtskrivarmässigt kommer upp i samma klass som The Strokes gjorde på sin debut. Då gillar jag det verkligen. Annars tuffar det på i samma takt som så många andra band i samma genre.

Fram för överraskningarna!

Linda Hansson

SUM 41

Underclass Hero
ISLAND/UNIVERSAL

Allsängpunk utgivet av stora skivbolaget kan aldrig bli annat än en lätt axelryckning. Trots att Green Day glimrade till lite på förra skivan. Sum 41 får helt enkelt till det. Det står och stampar. Kommer inte loss.

När Sum 41 vill komma från underjorden eller bakgården så låter det manierat och platt. Ser med fasa fram emot en Blink 182-skiva. Känner mig alldeles för smart den här typen av punk. Så alla ni punkfantaster där ute: gå inte på den här niten. Det går helt enkelt fetbort.

Per Lundberg GB

SUNSET RUBDOWN

Shut Up I am Dreaming
ABSOLUTELY KOSHER/BORDER

Få saker får mig att vilja resa så mycket som musik. När jag lyssnar på Sonic Youths *New York City Ghosts & Flowers* vill jag åka till New York, Bob Dylans *Highway 61 Revisited* får mig att vilja åka bil på just den motorvägen, lyssnar jag på Sex Pistols *Never Mind the Bollocks* vill jag åka till London, och så vidare. När jag lyssnar på Handsome Furs och Sunset Rubdown, båda band med varsin medlem som annars spelar i Wolf Parade, vill jag plötsligt åka till det än så länge inte lika hypade Montreal. Det är något med ödsligheten som i Sunset Rubdowns fall tar sig uttryck i låtar som *Us Ones in Between* och ett skivomslag med teckningar av människor som hugger varandra i ryggen, ligger på marken med brinande huvuden eller knäböjer i bön, som får mig att vilja veta varifrån bandet kommer. Även ormpreferenserna gör mig nyfiken, för liksom när Dan Boeckner i Handsome Furs sjunger om *Snakes On the Ladder* låter Spencer Krug i Sunset Rubdown minst lika jagad när han sjunger *Snakes Got a Leg III* och *The Empty Threats of Little Lord*, som även den nämner ormar i texten.

Det är en smula obegripligt att Spencer Krug hinner med sitt Sunset Rubdown utöver Wolf Parade. Ännu mer obegripligt att han med hjälp av resten av musikerna på *Shut Up I am Dreaming* gör det så bra.

Sara Jansson

TESLA

Real to Reel
RYKODISC/BONNIERAMIGO

Det har gått troll i att halvt bortglömda akter plötsligt dyker upp med en coverplatta under armen. Tesla gör det bättre än merparten av vad jag tagit del av de senaste åren och blandar välkända kort som Deep Purples *Space Truckin'* med lite mer oväntade som Beatles *I've Got a Feeling*. Levande, vitalt och härligt sväng får *Real to Reel* att kännas angelägen och det blir till att snappa upp augustinumret av ett klassiskt rockmagasin där skiva två enligt uppgift ska bifogas.

Roger Bengtsson

THE THRILLS

Teenager
VIRGIN/EMI

The Thrills har mognat. Inte bara har de lagt ner mer tid på nya plattan, de har även rest jorden runt, turnerat med U2 och Oasis och viktigast av allt, bytt studioloalokisering. Deras två tidigare album är båda inspelade i Los Angeles men nu har man alltså tagit det medvetna beslutet att dra sig upp norr och till "det värsta området i Kanada" som de själva beskriver det. Detta platsbyte påverkade varje aspekt av skrivandet.

Teenager handlar om vuxenlivet, förlusten av ens oskuld och om att lämna allt bakom sig. Det gäller att lyssna mycket på vad som sjungs här, gör man det kan det leda till att vissa sparar flera tusen på pengar som egentligen skulle gått till terapi och bearbetning av ens förlorade barndom.

Första låten, *The Midnight Choir* blir en mycket bra start på detta nostalgiska lilla äventyr och då och då, bland annat i *Restaurant* och *I'm So Sorry*, återfinns denna varma känsla inombords. Musikaliskt är allt väldigt enkelt men får sig som sagt en helt ny mening då texterna lyser fram och påminner oss alla om vad som en gång var.

Titellåten är i övrigt helt fantastisk, om nu man nu tar sig tid att verkligen lyssna på den. Det är en söt kompakt historia om tonåren helt enkelt. Smakprov; *You Remember Being Beautiful*, *Regrets Regrets Regrets*...

Anna Plaza

TIED + TICKLED TRIO

Aelita
MORR MUSIC/DOTSHOP.SE

Tied + Tickled Trio, som inte är någotdera, fortsätter göra svärgerrefierbar musik, vilket oftast innebär intressanta resultat. De spelar instrument förknippade med jazz och använder sig gärna av strukturer oftare funna i elektronisk musik och/eller postrock. Detta album, inspirerat av bland annat rysk science fiction, är tillkommet under bara tre dagar. Trots det känns *Aelita* nästan mer traditionellt och lättillgängligt jämfört med tidigare, jammigare släpp, kanske beror det på de många små melodierna spelade på till exempel xylofon och mellotron som genomsyrar albumet. Favoriten torde vara den härligt dubbiga *Tamaghis*, men även övriga spår är trevliga bekantskaper. Kanske inte årets bästa album, men definitivt bra.

Henrik Strömberg

TUOMAS TOIVONEN

New Album
STUPIO/IMPORT

Tuomas Toivonens improviserade livespelning var en av årets absoluta höjdpunkter på Sönarfestivalen i Barcelona. 303:orna sprattlade ur sig en hårdkokt mix av hårda acidljud och lugnare passager medan publiken entusiastiskt sjöng med i Toivonens reflektioner om nutida arkitektur. På debutalbumet går det lite lugnare till. Visst pyser och kvider syntarna i bakgrunden, men den allmänna stämningen är tillbakahållet och lågmält. Inte samma explosiva upplevelse som en konsert, men en oerhört välfunnen och precis skiva som hela tiden har glimten i ögat. Att Toivonen också gör en oerhört vacker cover på Sinéad O'Connors *Troy* gör inte det hela sämre. En lysande debut!

Mats Almegård

TORSSON

Fjärde bästa bandet i Lund
BORDER

Legendariska Lundabandet Torsson är ganska ödmjuka i sin framtoning och konstaterar helt

krasst att man bara placerar sig på plats fyra i den lokala bandhierarkin. Med i bookleten följer dessutom en lista där man själv kan fylla i de tre band man tycker är bättre.

Det verkar onekligen som om Bo Åkerström och hans Torsson har barnasinnet i behåll trots att det passerat drygt 25 år sen *Det spelades bättre boll* och *Klippan centrum* såg dagens ljus. Har ni någon gång hört bandet så har ni nog ganska bra uppfattning om hur det kommer att låta redan innan ni lyssnat, men jag antar det är just som är charmen. Det handlar om humoristisk lättprogg med naiva, men underfundiga, texter. Musikaliskt har dock man fått lite nytt blod i och med rekryteringen av Wilmer X Thomas Holst och Michael Sellers från The Sinners/Langhorns. Torsson är din pappas pinsamma skämt fast i musikalsk form, fast på nåt sätt kommer de undan med sina naiviteter. Själv kommer jag på mig själv med att tycka det här är ganska underhållande. Ett genuint svenskt musikarv förs vidare av en av proggens och buskispopens mest berikande grupper. Återstår bara att konstatera att det spelades bättre pop på Klippans popfabriks tid.

Thomas Rödin

VIVE LA FÊTE

Jour De Chance
DISCOGRAPH

Världens sexigaste electroduo släpper nu, två år efter hyllade *Grand Prix*, sitt femte album. Och det kan inte komma mer lägligt. Belgiska Vive La Fête bör betraktas som förföriska och uppfostrande pionjärer inom denna, numera välbekanta, genre som förenar elektronisk musik med betydligt rockigare inslag.

Inledande *Aventures Fictives* introduceras med ett behagligt rockintro som lika gärna kunnat vara signerat herr Slash redan 1991. Föga förvånande övergår dina första väl spenderade tjuugo sekunder i ett högklassigt electro-disco som riskerar att sprätta upp varenda söm med sina snygga och välkomponerande beats. Och i och med låtar som just inledande *Aventures Fictives*, *Mais*, *Betises* och *Stupid Femme* verifieras den mogna, raka och alldeles lagom komplicerade electro som till exempel Klaxons tappert lär eftersträva i all oändlighet.

T.I.

T.I. Vs T.I.P.
GRAND HUSTLE/WARNER

Söderns starkast skinande stjärna T.I. följer upp *King* – plattan innehållandes *What You Know* – som höjde 27-åringen till de kommersiellare skyarna.

Konceptet med *T.I. Vs T.I.P.* är en fortsättning på låten med samma namn. En platta som ställer de olika personerna T.I. och T.I.P. mot varandra – den härdate gastustrykaren gentemot den stilfullare och städdade personligheten. Albumet är uppdelat efter dessa båda stridande motpoler, ett koncept som märks i konvolutet snarare än i musiken.

Istället för Neptunes och Swizz Beats finns denna gång Eminem och Wyclef bakom klippbordet. Något som i teorin skulle kunna innebära ett aningen annorlunda T.I.-sound. Eminems välmenande försök till syntetiskt pampiga produktioner och Wyclefs lägereldsfäbless och mjuknad väcker tanken om intressanta kontraster, men dessa dyker tyvärr aldrig. Produktionerna är istället schablonmässigt T.I.-anpassade och det mesta är därför sig likt.

Den kvinnliga delen av Vive La Fête, Els Pynoo, som enligt egen utsago bytt skepnad från Blondie till Brigitte Bardot, blandar sammetslen charm på franska med attityd-spetsade kitchcocktails på engelska som garanterat klunkar dig under bordet om du inte redan ligger ner. De lugnare spåren andas romantiskt 60-tal med självklar fransk touch och elektrisk elegans. Och det känns som att denna duo, som även är ett par privat, än en gång, om än på sina håll lite väl monotont, har lyckats överföra sina forcerande liveshower till skiva och skapat det universum av kärlek som de alltid talat om.

Andreas Häggström

YOU SAY PARTY! WE SAY DIE!

Lose All Time
FIERCE PANDA/BORDER

Dansant punk från Vancouver är vad som hörs på You Say Party! We Say Die!s senaste skiva som innehåller lika delar glittrande gitarrslingor och desperat tonårsångest. Lagg därtill den grymma sångerskan Becky Ninkovic och ett band som vet hur de ska få musiken att svänga och du har en skiva som är underhållande, åtminstone för stunden.

Gitarrslingorna glittrar kanske som allra mest på *Monster*, medan *Like I Give a Care* har en refrång som är rörande i all sin desperation. Ninkovic är bra mest hela tiden, även i de låtar där hon håller tillbaks en del. För egen del fungerar YSP! WSD!s senaste i första hand som en bra nostalgiskiva, men *Lose All Time* gör säkerligen alla de som gillar att dansa på indieklubbar lyckliga. Förklaringen till varför *Lose All Time* har en speltid på över en timma trots de relativt korta låtarna ges mot slutet av sista låten, *Quiet World*, där YSP! WSD! gör ett sista försök att få lyssnarna att höja volymen lite extra.

Sara Jansson

På www.groove.se publiceras varje dag nya recensioner, bland annat nya plattor med Korn, Medina, Space Age Baby Jane, James Yorkston, Killichaps, MF Doom, Sinéad O'Connor, Asia, Vic Chesnutt, Trummor och orgel, Elvis Presley, Fronda, Buffalo Tom, Professor P, Traveling Wilburys och Kyrbgrinder.

Att matcha upp monsterdängan *What You Know* är galet svårt. T.I. ångar på *T.I. Vs T.I.P.* fram efter vanlig rutin – varken mer, varken mindre. Han har själv tidigare satt sin ribba högt och när nu aldrig upp dit (utan att syfta till hans föga imponerande 163 cm). Albumet saknar avstickare och framför allt rediga taklyftare – de där spåren som får dina fötter stampade och arrangörer att sopa litervis med glaskross. *T.I. Vs T.I.P.* blir därför mest en lite sval landning efter en hyllad tid bland träd-kronorna. När T.I. och Jay-Z tillsammans framför *Watch What You Say to Me* anar de nog inte hur mycket de har gemensamt.

Erik Hjortek

AKG K240S studiolurar, kolla priset!

Studioversionen av den klassiska HiFi-lurarna.
Rek. 1.695:-
Passa på för bara

985:-

JJ LABS

JJlabs VM-52 DUO
med 2 handmikrar
eller 2 headsetts
+ bodypack
eller ett av varje.
Även för elgitarr.

2 X trådlöst

2.495:-

Ritmüller
STUDIO-PIANO

Vi har tagit upp
Ritmüllers fina pianon
& flyglar
som vi levererar
fraktfritt över
hela Sverige.
Ritmüller
håller högsta
klass och tillverkas
på världens största pianofabrik.

Ritmüller Semi
Concert Grand
GP213, svart el.
vit. 169.000:-

moog

Vi har Little Phatty
på lager!

JJ LABS BMC2

Storebror till C010B. Bland
alla billiga asian-tillverkade
kondensatormikrar utmärker
sig BMC2 med en rikligt
anv. definierad diskant
som passar mycket bra
för studioinspelning, ett
stort frekvensomfång
och en låg prisbädd.
Den mest prisvärda
stomembransmikron
i vårt sortiment.
Omkopplings -10dB
& Bass Cut

795:-

JJ LABS BMC-USB

Kondensatormikr du
ansluter direkt till
datorms USB-ingång.
Äkta plug&play - dvs
fungerar utan särskilda
drivrutiner till både
Windows XP och MAC.
Samma mikrofön som
JJlabs BMC2 förutom
att du kopplar in den
direkt till datorn via
USB. Shockmount och
USB-kabel medföljer

795:-

ZOOM MRS-8

8 kanals digitalports
med inbyggd
trummekän

2.595:-

Läs allt om den på jam.se

Elektron Machinedrum är en unik
trummekän med olika "maskiner" för
att generera olika slags ljud, effekter
mm. Kolla mer på www.jam.se

ESI nEar05 eXperience. Våra favoriter nu till
kanonpris! Tillfälligt parti - passa på! Pris/par

3.150:-

1.995:-

FADERFOX STYR DET MESTA!

Styr Ableton Live, Traktor mm
Du hittar alla FaderFox
modellerna på
www.jam.se

FaderFox LC2 2.795:-

JJ LABS
STAGE ABSORB
dämpar ljudreflexerna

1.000:-

7X3meter

Perfekt ljud på scen och även i Studio!
En backdrop av Molton dämpar alla ljudreflexer.
JJlabs Stage Absorb backdrop kostar 1.000:-
för 7X3 meter, eller 180:- metern, 3 meters bredd.
Vit eller svart. Flera mil sålda - rekommenderas!

Terratec Phase 26 USB

WaveLab och
FL Studio
Fruity edition
PC ingår!
2 analoga in, 6 analoga ut (kan även användas till
5.1 surroundljud). Mikrosamps med Gain och
Peak LED, ingång för skivspelare (RIAA preamp),
vilket gjort kortet extra populärt bland DJ:er.
Optisk och coax S/PDIF. Låg Latency med ASIO
drivrutiner och stöd för både
PC och MAC. 24 bit 96 KHz.
List 2.395:-. **SPECIALPRIS**

1.695:-

ESI nEar04 - aktiva närfältsmonitorer. Pris/par.

Fett fin bas.
Perfekt för DJ-
bruk. Passa på!

2.105:-

1.495:-

EAGLE LUCIFER

Swedish design - Korean craftsmanship

4.995:-

MOTU UltraLite

5.695:-

Terratec Phase 88

24bit/96KHz, 8 balanserade TRS in/ut analogt
alla med Gainkontroller på framsidan, 2 ingångar
omkopplingsbara till XLR mik med 48V fantom.
S/PDIF in/ut optiskt, WordClock
in/ut, 2X MIDI in/ut. Rek. 5.495:-
Ett parti till! **SPECIALPRIS!**

2.995:-

895:-

JJlabs MidiPlus Jr.

Elegant 49-tangenters version av GarageKey
med pitch- och modulationshjul. Plug & Play för
Windows XP och MAC - kräver inga drivrutiner.

Synt under sängen?

KÖPER-BYTER-SÄLJER

Vi på JAM köper-byter-säljer-värderar och sörjer
dina gamla syntar, trummekän, gitarer,
förstärkare, PA-system osv. Kostnadsfritt värdering!

Säg ROCKY rabatt och du
får 6 par trum-
stickor på
köpet!

Premier trumset från 3.995:- inkl cymbaler - jam.se

JJlabs GarageKey

MIDI-keyboard för smidig placering ovanpå
datorms tangentbord. 37 anslagskanaliga fullstora
tangenter, Plug&Play USB-anslutning
för PC/MAC, inga drivrutiner behövs.
Knappar för oktav up/ner.

795:-

DJ-paket!

3.995:-

GEM CDM150

3.995:-

Kolla in mer på jam.se

Med nya GEMsound DJ-USB
skivspelaren är det lätt som en plätt - bara att
koppla till din PC/MAC och köra igång medföljande
program: Audacity med stöd för high-speed inspelning
för WAV & MP3 samt BIAS Sound Soap SE för att
"tvätta" inspelningarna från knaster mm. 1.995:-

Stockholm-Göteborg-Malmö
Lindesberg-Enköping-Skellefteå
Webshop: www.jam.se

14 dagars faktura - 14 dagars öppet köp!
och slipper vi se dig bjuda vi på frakten!
(= Fraktfritt när du handlar för minst 1.000:-)

Med res. för ev. prisändringar och rätten till korrekturering - priser från 20 juli 2007

Tio nummer. Tio skivor.

Ett år med Groove inklusive skiva hemskickad:
betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge
både post- och mailadress.

KONTAKTNÄTET

RIKSORGANISATION FÖR IDEELLA KULTURFÖRENINGAR

HAR NI EN KULTURFÖRENING?

VI HAR ETT KONTAKTNÄT!

www.kontaktnatet.se

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

**Pressa eller kopiera?
CD eller DVD? Eller duodisc?**

Vi har allt för ditt CD projekt.

CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

CD 6 • 2007

Sol, regn, blåst och mer hållregn – livet har många sidor. Men Groove har det perfekta soundtracket till alla tillfällen. Ny svensk musik du inte visste du älskade, och ett par utländska rökare som gräddes på moset. För att få Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen!

1 Populärmusik

Inte bitter

Mikael Lindblom och Johan Engström kommer från Piteå men rappar på rikssvenska på denna radiovänliga glädjedänga. Om jag säger att *Inte bitter* (som är lyft från kommande EP:n *Hejn*) producerats av Kihlen från Snook förstår ni hur det låter – glad och käck slackerhiphop med kraftiga refränger. Och det funkade urbra! De är nästa stora svenska kommersiella undergroundhiphopakt.

www.populärmusik.se

2 Timo Räisänen

Sweet Marie

Jäklar vad Timo biter ifrån i denna powerpop-smällkaramell! Här andas det bitterhet, men Göteborgs härligaste popstjärna kan ändå charma murbruket av en tegelvägg utan att förta sig. Så här intensiv lät Frank Black nästan på sina första soloplatte efter att Pixies splittrats (han har en låt kallad *Speedy Marie*). Timos platta *Love Will Turn You Around* kan inte bli annat än fantastisk.

www.razziarecords.se

3 Tim Schmidt

Demons

När han inte varit ute och spelat live sitter denna 24-åring i Norrköping med sin akustiska gitarr och knäpar ihop blödande vackert berättade låtar. Det ekar avslag på öl på en sylta i mellanvästern. Får också Kristofer Åström-vibbar. Förstår inte vad han ska lära sig på singer/songwriter-utbildningen på Bollnäs Folkhögskola i höst?

www.myspace.com/timschmidtmusic

4 UP

Superman

Glittrig och glammig drinkhåvarrock forsar ut ur högtalarna när denna powertrio stampar på pedalerna. Ledaren heter Johannes Norneby och drivs av "ren ADHD" när han tokrifrar på gitarren och gör allt som bara en riktig superhjälte kan. Det är bara ös, hela tiden. Yeah!!! Och ett oväntat litet körarrangemang i slutet av låten.

www.upmusic.se

5 Oliver Def & Bjarne B + Swan

Vi lyfter nu

Rapparen Oliver Def och producenten Bjarne B vill vara Sveriges snuskartister nummer ett, via barnförbjuden funk, skruvad soul, humor och bakfyllda vill de göra gränslös hiphop även om språket är svenska. Deras EP heter *Det stinker och Vi lyfter nu* är en samhällskritisk dröm kryddad av skönsjungande Swan.

www.myspace.com/oliverdef
www.myspace.com/bjarneb

6 Rubachica Band

Hyckleri

Tung roots reggae med fräschör direkt från Eslöv – kan det bli bättre? Inte vet jag hur, med medvetna texter på svenska, spännande instrumentering (krispigt och fint blås) och en lätt hand vid arrangemangen gör Ante Andersson och hans gäng Peps-musik för 2000-talet. EP:n heter *Reggae musik*. Skaffa den!

www.rubachica.se

7 Jennie Abrahamson

Why Did I Leave Home

Dramatik, stämning och Jennies isklara stämna som kan övergå till mysmjuk när det behövs... uhhmm. Jennie som är från Norrland sjöng förut i trippoppiga Heed, nu går hon solo med hjälp av vänner. Slås av alla fina klanger de åstadkommer, sköna vibbar. Platta kommer i höst.

www.myspace.com/jennieabrahamson

8 The Gossip

Standing in the Way of Control

Beth Ditto, med den småknubbiga rösten, och hennes gäng har med *Standing in the Way of Control* hittat guld. Ingen med alla hästar hemma har väl missat att den rockar röven av vilken annan mesig poputmanare som helst. Hajpen lever. Med kött på benen svänger deras disco-, punk- och blueshybrid sönder valfritt party även 2007.

www.gossipyouth.co.uk

9 Kinderwhore

Silence Equals Death

Att Guns'N' Roses en gång i tiden var ett av världens bästa band är denna stockholmskvartett överens om. Andra influenser är The Cure, Hole och Sonic Youth. Vid rodret står Linda Svedberg, bakom henne byggs en tajt grungeaktig ljudvägg upp där gitarrenas skenar som galna motorsågar. Bandet låter lite farligt...

www.kinderwhore.se

10 The Scaramanga Six

I Wear My Heart on My Sleeve

Fulländad poppunkglädje formigen sprutar ur denna dynamiska Huddersfield-kvintett (!), rakt genom hela plattan *The Dance of*

Death. Bandet har finslipat sin vassa rock genom massvis av spelningar under ett årtionde och nu är det dags för genombrott. Brödraparet Paul och Steven som startade bandet heter dessutom Morricone i efternamn... Cool!

www.thescaramangasix.co.uk

11 The Unisex

Row My Friend

De är fem killar från Enköping som haft framgång utomlands och flyttat till Stockholm, de spelar emotionell pop med finfina melodislingor och fraseringsarna i sången hos Jonas Linde är väldigt brittiskt rund. Lite Stones-gubbigt sound faktiskt, vilket kan förklaras av att de spelat in hos Soundtrack-Kalle i Svenska Grammofonstudion.

www.theunisex.net

12 Industri Royal

Killing Tony

Trallvänligt, fartigt, nynnigt, vasst, medryckande och charmigt är alla omdömen som passar på Industri Royals härliga poprock-dänga *Killing Tony*. Joel Dunkels heter mannen som leder de Umeå-baserade truppernas attack på lyckligt ovetande triumfinnor. Och självklart är de också förtjusta i snygga kläder och smink.

www.industriroyal.com

13 Pretty Whores of Manhattan

2005 Girls

Att tre tonårsskallar från Lund vid namn Anton, Viktor och Viktor kan klämma ur sig så här benknäckande tuff musik är härligt tycker jag. Men så är de också influerade av traumatiska minnen från mellanstadiedisco och överbeskyddande föräldrar. Kanske därför de träffade helrätt när de valde bandnamn!

www.myspace.com/prettywhoresofmanhattan

14 Sonic Syndicate

Enclave

Från Falkenberg kommer de tre bröderna Sjunnesson; Richard, Roger och Robin. De två sistnämnda spelar gitarr och Richard sjunger i heta Sonic Syndicate som verkligen gått från ingenstans till de stora scenerna på nolltid. Melodisk metal med massvis av riff bjöds från Sveriges nya hårda kelgrisar som redan är stora utomlands.

www.sonicsyndicate.com

15 A Good Reason

Falling Down Pt. 2

Teenage angst filtrerad genom hardcore-mangel blandat med popkänsla serveras av denna kvintett med rötter i Bohuslän. *Falling Down Pt. 2* är en rökare som inte bara kör över, utan backar tillbaka och kör över igen. Konstigt att det finns så mycket poppunk som

suger, när man istället kan göra som A Good Reason och göra det bra.

www.agoodreason.tk

16 Paris

When I Laid My Eyes on You

Det är dags för tredje plattan för electropoppiga Paris där bland annat Emma "Emmon" Nylén ingår. Allt material spelades som vanligt in i Sovrumsstudion, som nu blivit Vardagssrumstudion, hemma hos basisten Mattias Svensson på Söder i Stockholm. Och det låter väldigt gulligt och svängigt, både då och nu på nåt sätt.

www.parismusic.se

17 The Brand

Forever

Stor, drömsk och luftig poprock med dramatisk känsla, det är *Forever*. The Brand-killarna från Gävle verkar inte vara rädda att kallas pompösa, de får Kent och Eskobar att kännas blygsamma. *Forever* maler på och gör dig troende, om inte efter första lyssningen så definitivt efter fjärde.

www.myspace.com/thebrandswe

18 Nile

Papyrus Containing the Spell to Preserve Its Possessor from He Who Is in the Water

Mörkare, hårdare och mer frenetisk blir nog inte dödsmetal än vad Nile visar upp på sitt femte album *Ithyphallic*. Sången kommer från katakomberna, gitarren direkt från slippaskinen och kompet härstammar från de stroboskopskadades avdelning. Så här måste det kännas att fastna i en mangel – härligt!

www.nile-catacombs.net

19 Class of Kill'em High

When I Wake up

Markus Palloff från Norrköping söker medlemmar till sitt fenomenala band Class of Kill'em High som numera bara består av honom själv. Man ska helst kunna sjunga kör. Han gör bröttig post-nånting/allting. Han influeras av Link Wray, The Doors, Elliott Smith och Nirvana. Men jag gissar att Sonic Youth och Television spökar backstage också. *When I Wake up* är hur som helst briljant.

www.myspace.com/classofkillehigh

ERYKAH BADU^(US) MANU CHAO^(FR/ES)
 THE POGUES^(IE) KANYE WEST^(US)
 PRIMAL SCREAM^(UK) REGINA SPEKTOR^(US)
 THE HIVES^(S) LILY ALLEN^(UK)
 THE HELLACOPTERS^(S) THE ARK^(S) LALEH^(S)
 MONEYBROTHER^(S) HELLO SAFERIDE^(S)
 ALBERT HAMMOND JR^(US) LADY SOVEREIGN^(UK)
 DEVENDRA BANHART^(US)
 JULIETTE AND THE LICKS^(US) TIMO RÄISÄNEN^(S) SÄKERT!^(S)
 EAGLES OF DEATH METAL^(US) SHOUT OUT LOUDS^(S)
 SALEM AL FAKIR^(S) PETER BJORN AND JOHN^(S) COCOROSIE^(FR/US)
 SPOON^(US) ARCHITECTURE IN HELSINKI^(AUS) THE GO! TEAM^(UK) KOOP^(S)
 NEW YOUNG PONY CLUB^(UK) FLORENCE VALENTIN^(S)
 BOREDOMS^(JAP) FRANKE^(S)

PÅ KLUBBPROGRAMMET

THE TOUGH ALLIANCE^(S) TEENAGE BADGIRL^(FR) LOW^(US) LYKKE LI^(S)
 ...AND YOU WILL KNOW US BY THE TRAIL OF DEAD^(US) BRIAN JAMES GANG^(UK)
 THOSE DANCING DAYS^(S) WOVEN HAND^(US) FUNCTION^(US) JONAS GAME^(S)
 THE BESNARD LAKES^(CAN) VOXTROT^(US) BIG BIRD^(S) MALAJUBE^(CAN) PATRICK WATSON^(CAN) SPARTA^(US)

Klubbarna Caviar, Gloryboat, Rough Lynx, Showdown, Slippery People, Wipe Out och Woody West kommer att husa på Henriksberg, Kontiki, Locatelli, Pustervik, Rio Rio, Storan, Trädgår'n och Uppåt Framåt efter festivalens stängning (Åldersgräns 18 år). För detaljerat klubb- och spelschema se

www.wayoutwest.se

—GÖTEBORG 10-11 AUG 2007—

Biljetthinformation

Köp biljetter direkt på www.wayoutwest.se eller på www.tiket.se, 077 170 70 70.
 För öppnande av biljetter se www.wayoutwest.se samt www.goteborg.com.

Sponsorerad av

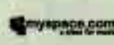
Medarrangör

Organiserad av

Medarrangör

Medarrangör

Medarrangör

www.wayoutwest.se
www.myspace.com/wayoutwestfestival